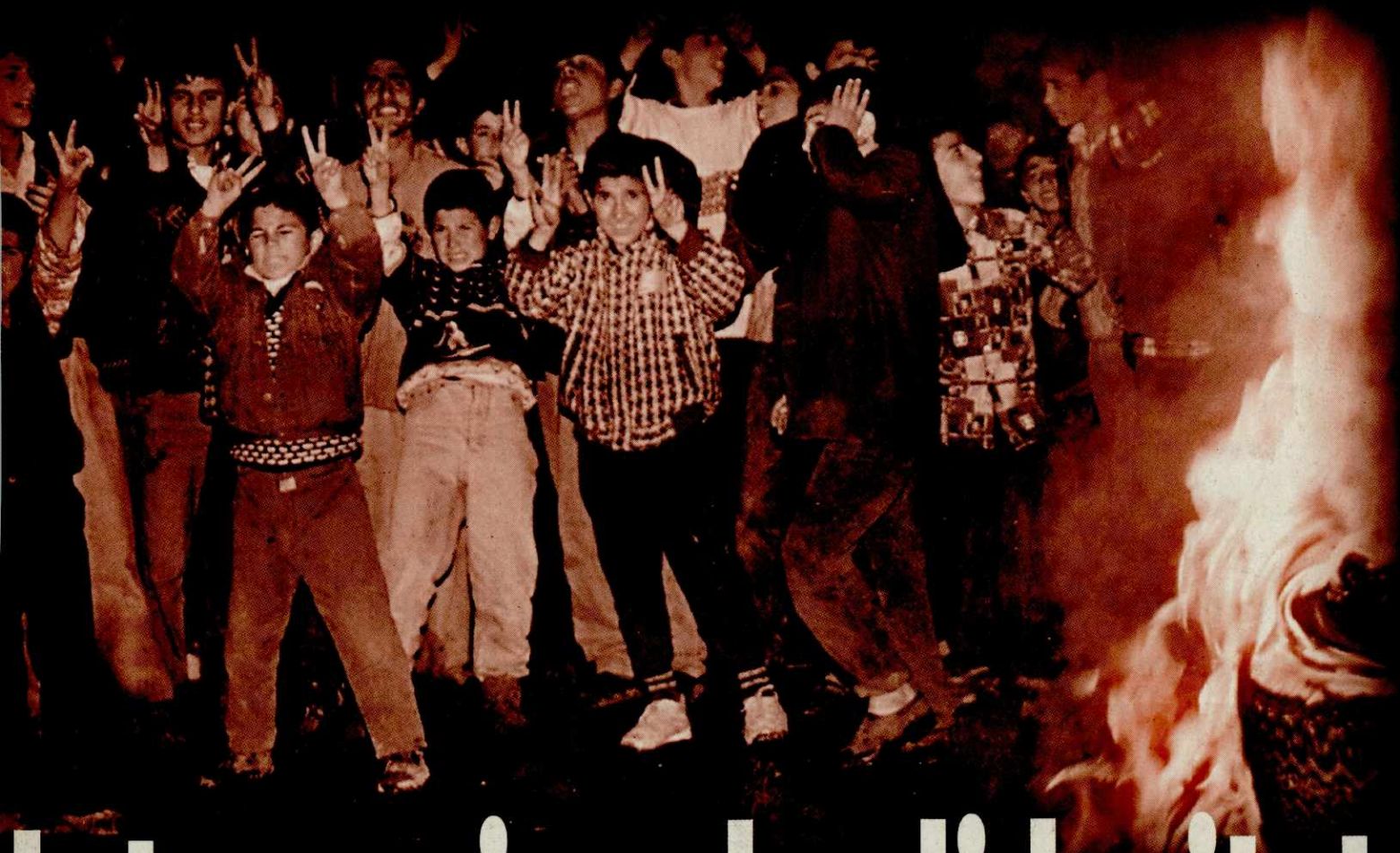

REBEL

Utgitt av Rød Ungdom

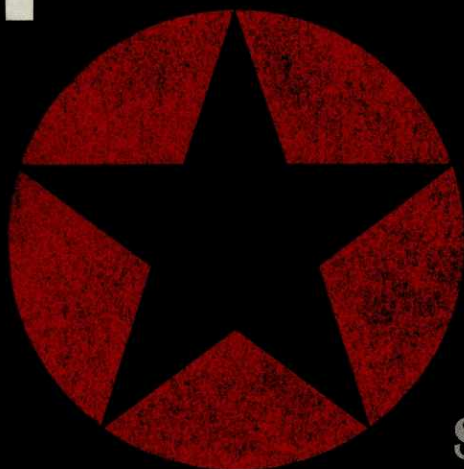
nr.3-96

15 kr

Internasjonal solidaritet

**Kurdistan
Filippinene
Frankrike
Nord-Irland
Tsjetsjenia**

**Kugalskap
Ivar Aasen
Nazister i FrP?
Dhoruba Bin Wahad
Støtt distrikts-Norge!**

Solidaritet

I mars ble det avslørt at Norge nok en gang har eksportert våpendeler til Tyrkia, et halvt år etter at handelsminister Grete Knudsen forsikra Stortinget om at det ikke ville bli gitt flere lisenser for våpensalg dit. Enda en gang har Regjeringa vist hvilken side Ap-staten Norge står på; sammen med imperialistene og stormaktene mot de undertrykte og de fattige.

Det er en skam for alle nordmenn at vi lever i et imperialistisk land, et land der våpenfabrikkeierne får tjene penger på den blodige krigen mot kurderne i Tyrkia. Et land som tjener penger på olje fra et Nigeria som henger de som protesterer mot plyndringa til oljeselskapene. Et land der regjeringa mener at Boris Jeltsin er i sin fulle rett når han vil tvinge Tsjetsjenia til å fortsette å være en del av Russland. Alle nordmenn som ikke tar standpunkt *mot* den norske imperialismen må bære ikke bare skammen, men også sin del av skylda.

Er vi så imperialister alle sammen? Nei vi er ikke det, men solidariteten og kampen for sjølråderett og demokrati finnes *ikke* i regjeringsbygget eller i styrerommene til storselskapene, *ikke* i Det Offisielle Norge. Solidariteten med de undertrykte kommer ikke fra herskerne, den må komme fra oss, folk flest.

For solidaritet er ikke det samme som medlidenhet. Solidariteten bygger på at vi har felles interesser, arbeidsfolk og undertrykte over hele verden. Vi og kurderne har felles interesse av å ta makta fra de eierne og herskerne som skaper krig, fattigdom og miljøkriser i alle fem verdensdeler.

Innhald:

3 Støtt Tsjetsjenia!

4 Newroz -kurdisk frigjeringsfest

6 Støtt norske bønder!

10 Filippinene -kamp mot WTO

12 Makta til folket!- Dhoruba B. Wahad

16 Fransk klassekamp mot EU

18 FrP sine Nazi-kontaktar

20 Ivar Aasen -kamp for norsk skriftmål

Newroz-feiring i Batman, Kurdistan

Rebell blir gjeve ut av Raud Ungdom

Ansvarleg: Jorunn Folkvord

Innhaldet i signerte artiklar representerer synet til forfattaren og ikkje naudsynlegvis synet til Raud Ungdom.

Adresse: Osterhausgt. 27 0183 Oslo

E-post: rebell@melvin.hiof.no

Telefon: 22989070 Faks: 22989055

Rebell på nettet: <http://melvin.hiof.no/rebell/>

Kontonr: Abonnement: 0814 4792131 Laussal: 0801 2060689

Blodige Boris

RUSSLAND og utenomverdenen ser i dag på Tsjetsjenia som en republikk i Russland. Men den tsjetsjenske Nasjonalkongressen erklærte republikken som uavhengig i 1990. Dette er utgangspunktet for det tredje folkemordet på knapt to hundre år som denne lille kaukasiske nasjonen blir utsatt for.

Det lille fjelllandet, på størrelse med Sor-Trøndelag fylke, hadde før denne krigen brot ut en befolkning på drøyt en million. Ca 60 prosent tsjetsjenere, ca 25 prosent russere og vel 10 prosent ingusjar. Rundt 40 prosent bodde i byene, viktigste næringsgrunnlag var jordbruk og olje (en av hovedleverandorene av olje innenfor tidligere Sovjet).

Folkemord 1

Tsar-Russland koloniserte fjellfolket etter harde kamper i perioden 1780-1864. På 20 år sank folketallet fra 1,5 millioner til bare drøyt 100 000. Mange ble drept, mange flykta til Tyrkia.

Folkemord 2

I den første perioden av Sovjet-perioden var det generelt framskritt når det gjaldt levekår og nasjonale, kulturelle rettigheter. Likevel var det krefter som jobba for et sjølstendig Tsjetsjenia også da. Tsjetsjenia-Ingusjetia fikk status som autonom republikk i 1936. I 1937-38 ble flere titusener forfulgt og drept, be-skyldt for å stå i ledtog med Hitler-Tyskland. At flere av lederne i datidas Tsjetsjenia virkelig sto for en slik politikk, og seinere etter Tysklands angrep på Sovjet prøvde å utnytte situasjonen til egen fordel, er en kjennsgjerning. Men dette rettferdiggjør ikke det folkemordet tsjetsjenerne ble utsatt for i 1944. Da ble rundt halvparten av befolkninga deportert til Kashakstan og Kirgistan og noen til fjernere Sibir. Flere tusen ble drept da deportasjonen starta i februar og kanskje 300 000 døde underveis og under oppholdet i eksil.

Folkemord 3

Den tsjetsjenske nasjonalkongressen erklærte i 1990 en suveren tsjetsjensk rep-

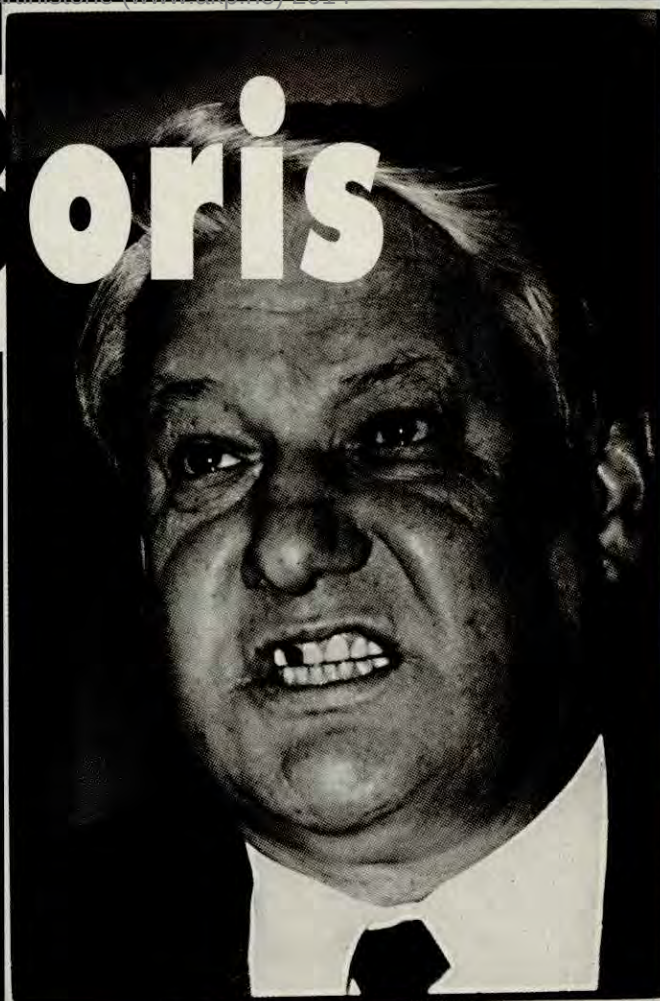
blikk, men republikkens øverste sovjet gikk imot det. Seinere på året ble sovjetet oppløst og den tidligere generalen Dsjakhar Dudaev ble valgt til president. Kravet om utmelding ble skjerpa og den Russland-lojale republikkledelsen kunngjorde unntakstilstand og trua med militær intervensjon. Det tsjetsjenske parlamentet vedtok en egen grunnlov i 1992. Dobbeltmakta i landet ble mer og mer tydelig, ved at tsjetsjenerne boikotta de russiske folkeavstemingene og valga. Den 11. desember 1994 rykka russiske tropper inn i hovedstaden Grozny, og krigen var igang. Onde tunger vil ha det til at den russiske forsvarssjefen Gratsjov ga startsignalet under et fyllekalas i Kreml, hvor han inngikk et veddemål om at krigen skulle være over på et par timer.

Han tapte i tilfelle dette veddemålet grundig, og Jeltsins Russland er nå i ferd med å bruke samme metodene for å prøve å kue den nasjonale kampen som sine forgjengere. Over 400 000 tsjetsjenere er i dag flyktninger i nabolanda eller i Tsjetsjenia. Kanskje en tidel av befolkninga er allerede drept.

Norge

Den norske regjeringa har også i Tsjetsjenia-konflikten vist seg som imperialismens bestevenner. Justisdepartementet har gjort det klasrt at Norge er veldig imot at Russland bomber og dreper, men regjeringa er enige med herskerne i Kreml om at Tsjetsjenia er en del av Russland. Gro støtter Jeltsin, hun liker bare ikke *maten* han går fram på! Det er kanskje ikke så rart. Dersom tsjetsjenerne får sin frihet vil det kanskje føre til at andre folkeslag som i dag er innlemma i Russland vil styre seg sjøl. De ville kanskje gå foran som et eksempel for undertrykte folk over hele verden, og da kan det snart begynne og ligne på *frigjøring*. Og frigjøring er et ord de imperialistiske herskerne hater, både i Russland, Norge, EU og USA.

Av Arnljot Ask og MEM

Brutalt politi

Jeltsin var nylig i Norge. Heldigvis møtte det opp en del demonstranter som ville markere sin avsky mot russernes folkemord i Tsjetsjenia. Straks demonstrasjonen stilte opp utafor Bristol Hotell hvor Regjeringa hadde etegilde til ære for Jeltsin gikk politiet til angrep. Det gikk svært brutalt for seg, med slag og spark dyttet politiet demonstrantene gjennom et helt kvartal, før det hele syntes å være på betryggende avstand fra de finere menneskenes lunsj.

Etter å ha satt opp stålgerder for å sperre demonstrantene ute, gikk politiet nok en gang til aksjon. Omtrent tjue politibetjenter, bevæpnet med langkøller, kom løpende inn i en liten gruppe demonstranter. To demonstranter ble arrestert. Statsmakta viste med all tydelighet hvem si side de står på.

Demonstranter i Oslo må, etter denne aksjonen å dømme, belage seg på tøffere tak fra "ordensmakta" i tida framover. Men vi vil ikke la oss skremme, voldelig politi skal ikke få innskrenke vår yttringsfrihet.

I oktober 1995 ble hovedkvarteret til den russiske hæren i Grozny dekorert med et stort portrett av slakteren fra det første folkemordet, general Yermolov, med innskrifta «Vår tjeneste i Kaukasus er og vil alltid bli til Russlands nytte».

Foto: Ola Sæther

Newroz-feiringa, kurdarane si nyttårsfeiring, er eit av dei sterkaste symbola for den kurdiske frigjeringsstriden. I år har den tyrkiske staten prøvd å gjera Newroz til ein tyrkisk vårfest. Rebell fekk sjå noko anna, i kurdistan.

Av Magnus Engen Marsdal

(tekst og foto)

Dei 20-30 millionar kurdarane som finst har ikkje noko eige land. Landområda deira, Kurdistan, er okkupert av Tyrkia, Iran, Irak og Syria. Flest kurdarar bur det i Tyrkia. Der er kurdisk gerilja, leia av kommunistpartiet PKK, i krig med den tyrkiske staten. Newroz blir feira i heile Europa, over alt der det finst kurdarar. For dei som har flytta til Vest-Europa er Newroz eit årleg samlingspunkt som styrkar samstendet og den kulturelle identiteten. I Kurdistan er Newroz ei kraftfull politisk markering av kurdisk vilje og motstand.

Newroz er kvart år eit potensielt mareritt for tyrkiske styresmakter, det kan ein tydeleg sjå på det ekstreme militære jerngrepet i mange kurdiske byar og småstader i dagane kring Newroz. I dei siste åra har også den tyske staten, som har omlag 500 000 kurarar innafor grensene og samstundes forsyner Tyrkia med tonnevis av våpen, blitt redd for Newroz. 10 000 politi med våpen, skjold og tåregass vart sett inn mot kurdarane då dei ville dra inn til Dortmund og halda ein demonstrasjon veka før Newroz, no i år. Dei vesteropiske styresmaktene har sett krafta som ligg i det nasjo-

nale og sosiale kurdar-opprøret. Difor er PKK og det meste anna som ser kurdisk ut forbode, både i Tyskland og Frankrike.

Batman

Vår Newroz-feiring er i byen Batman. Vi rekk ikkje den offisielle *Nevruz-feiringa* midt på dagen, men det var like greit, for dit kom det ingen. (*Nevruz* er slik ordet skrivast på tyrkisk. I år har den tyrkiske staten for fyrste gong "feira Nevruz". Staten hevdar at dette er ein gammal tyrkisk tradisjon for feiring av våren, tyrkisk TV var i dagane kring Newroz full av propaganda om at alt kurdarane driv og feirar eigentleg er tyrkisk.)

Oljeindustribyen Batman er ein av dei sterkaste bastionane for PKK. Det einaste lovlege kurdarpartiet, Hadeb, fekk opp mot 60 prosent av røystene i Batman i desember. Hadeb si feiring, som var lagt utafor byen etter at Newroz-slagsmåla med politiet dei siste

åra har kosta for mange menneskeliv, vart ein suksess med stort oppmøte av patriotiske kurdarar. Vi rekk ikkje denne feiringa heller, for vi kjem til Batman fyrst utpå kvelden. Vi får høyra at omlag 20 ungdommar vart arresterte tidlegare på dagen, etter å ha feira nyttår ved skulen sin.

Vi drar ut i boligområda i Batman, for å sjå etter den spontane, folkelege, kurdiske Newroz-feiringa, slikt som ein no for tida aldri får sjå på dei mindre stadene der statsmakta har full kontroll og befolkninga er vettskremd. Batman er større, og kurdarane der meir uredde. Frå bussen kan vi berre sjå nattsvarte og folketomme vegar og smug, bortsett frå dei tre politibilane som fylgjer oss. –For your own safety, sjølvsaft. Inne mellom dei små og nattstille steinhusa får vår kurdiske tolk og ven auge på eit lite bål. Fylgd av væpna walkie-talkie-politi går vi ut av bussen, inn mellom husa, til dei 12-15 ungdommane som har samla seg kring eit brennande bildekk.

Fyrst spring dei vekk, og gøymer seg for kameraet. Men angsten blir raskt snudd til glede og feststemning då dei skjønar at vi slett ikkje er politi, men ein av desse vestlege delegasjonane som fer omkring i Kurdistan og ser etter menneskerettar og slikt. Dette er eit høve dei ikkje ofte har; det er Newroz, bålet er tend, og fotoapparata til dei utanlandske journalistane gjev eit godt vern mot brutal festavslutning frå politiet si side. Meir folk kjem til, nye dekk blir lempa på, både bålet og stemninga veks. Meldinga om at det er utlendingar med kamera til stades spreier seg raskt, og snart er eit par hundre folk samla i området kring bålet. Det er dei unge gutane, tenåringane, som leiar showet, som legg på bålet, som kjem med forsiktige slagord, som tør å stå i fremste rekkje. Dei gamle mannfolka står i bakgrunnen, i mørket, og ser på bålet medan dei humrar og nikkar venleg til oss som er

kurdisk frigjeringsfest

på vitjing. Småungane spring over alt. Som så mange andre stader vi såg i Kurdistan, er mannfolk i alderen 20-45 nesten ikkje å sjå. Eg veit ikkje om fleirtalet av dei er i geriljaen, i fengsel eller drepne i krigen, men vi ser i alle høve ikkje så mange av dei her i kveld.

Kvinnene

Etter ei stund kjem kvinnfolka ut av husa og bort til bålet. Dei er kledde i typisk kurdiske klede og sjal, og ser langt meir "kurdiske" ut enn ungutane som er kledd meir likt vestlege ungdommar. Kvinnene, gamle som unge, har mykje på hjartet.

—Vi kan ikkje feira Newroz på normalt vis, politiet bryt oss alltid av. Det er tullprat når dei seier at Newroz er lovleg, berre den feiringa som hyllar staten er lovleg!

—Vi kjem frå landsbyar som er tømt og brent av staten. Mange av oss mista alt vi hadde når vi måtte flykta til Batman.

—Vi er ikkje frie. Vi har ikkje møtefri- dom, vi har ikkje yttringsfri- dom. Vi lever i eit diktatur, og det er vi kurdarar som betaler den høgste prisen, seier ei anna kvinne.

Ei tre år gamal jente som er med mora si får stor merksemd når ho får sett på seg eit vakkert panneband i dei kurdiske fargane, raudt, gult og grønt. "Ez wecati xwe dixwezim!" seier ho. "Eg vil ha landet mitt!". Dei vaksne fortel at då denne jenta for nokre veker sidan gjekk til ein demonstrasjon, iført den kurdiske hovudpynten, spurde ho mora si: "Kjem dei til å drepa oss? Kjem dei til å arres- tera oss?" Ho er berre tre år gamal.

Kurdarane hevdar at 5000 menneske er drepne i Batman sidan 1991, av hæren sine spesialstyrkar, tyrkisk kontragerilja og det høgreislamistiske Hizbollah. Kvinnene vi møter ved Newroz-bålet i Batman ber om hjelp. Gong etter gong seier dei at dei treng hjelp, dei treng hjelp frå europearar til den kurdiske kampen. Dei er redde, dei er uroa for

framtida, dei vil ikkje at borna deira skal veksa opp i krig.

Vur gerilla, vur!

Feiringa når nye høgdar, når den kurdiske folkedansen kring bålet kjem igang, og dei unge gutane stemmer i dei slagorda dei nesten aldri tør å ropa.

—Vur gerilla vur! Kurdistan kur! Vur gerilla vur! Kurdistan kur! roper dei takt- fast.

—Kjemp gerilja, Kjemp! Skap eit Kurdistan!

Ungdommane ser glade og sinte ut på same tid. Glade fordi dei får høve til ei skikkeleg

Newroz-mar- kering, sam- stundes for- banna på den tyrkiske statsmakta og generalane som gjer dei til innbyggja- rar i ein fattig og underutvi- kla koloni. Som tek frå dei dei mest grunnleg- gjande rettar, og samstun- des skryt av at Tyrkia er demokratiets høyborg i aust. Newroz

minnar kurdarane om alt dette.

"Biji Kurdi-stan!", "Leve Kurdistan!", ropar ungane no. "Biji Apo! Biji Apo!" Sjølv dei aller minste kjenner til Apo, Abdullah Öcalan, PKK-leiaren som har blitt eit av dei kraftigaste og mest sam- lande symbola for det kurdiske opprø- ret. Dei gamle hysjar på dei ivrigaste ungane, politiet er jo her. "Biji Apo" er så avgjort eit av dei forbode utrykka, slikt som er farleg å seia. Sivilkledde politifolk går heile tida omkring og lar

folk forstå at dei både ser og høyrer kva som foregår. "Biji Apo! Biji Kurdistan!" ropar ungane, og gjer V-teikenet mest heile tida. Staten og TV-stasjonane kan seia kva dei vil; vårt Newroz er i alle fall ikkje ein tyrkisk vårfest.

Slutt på festen

Vi må dra attende til hotellet. Vi har vore her i snart to timar, vi er tomme for film, og vi er svarte i andletet etter å ha stått i nærleiken av bildekkbålet. Ungane spring etter oss, og tryglar om å få vera med på endå eitt bilete. Ein augneblink tenkjer vi at det kan då ikkje vera trygt å

la desse folka bli att åleine, når vi og fo- toapparata er vekk. Men vi kjem oss inn i bussen, og køyrer avgårde i lag med vår sivile politieskorte. Endeleg fekk vi sjå ei politisk Newroz-feiring! Like bor- ti gata møter vi ein kvit minibuss som er på veg i motsatt retning, på veg dit vi kjem frå. Like etter kjem ein til. I kvar buss sit tolv politimenn, med ein pistol og eit maskingevær kvar. Det blir stille i bussen, på veg til hotellet.

Vur gerilla vur! Kurdiske ungutar i varmen frå Newroz-bålet.

Foto: Magnus I. Marsdal

Støtt bøndene mot Øyangen og kugalskap!

I England raver kuene rundt i gal-skap og i Norge svinger landbruksminister Gunnhild Øyangen seg rundt i den samme dansen. Øyangen og Ja-partiene vil fjerne et «ulønnsomt» ditriktslandbruk, og importere maten til lavere pris fra EU-landa.

Av Harald A. Selvær og Magnus Engen Marsdal

Alle har hørt om kugalskapen fra England, som nå også truer helsa til mennesker. De gale kuene er ikke en tilfældighet, men et resultat av at konkurransekapitalismen rår i engelsk landbruk. Kugalskapen kommer trolig fra förmjøl som males opp av beina til døde dyr. I 1983 bestemte britene seg for å spare penger for å bli mer konkurransedyktige. De senka temperaturen i produksjonen av beinmjøllet fra 140 til 80-90 grader, sjøl om de visste at mange av de sauene som ble malt til mjøl hadde den uhelbredelige skrapesjuken, og at det trengs minst 126 grader for å fjerne denne sjukdomen. Skrapesjuken «hoppa» over til kyr gjennom foringa med beinmjøl fra sau, og ble til kugalskap. Nå frykter forskerne at kugalskapen har hoppa videre til mennesker, storfekjøtt kan gi folk en dødelig hjernesjukdom. I stedet for å spare penger, må britiske ku-eiere slakte hundretusener av dyr.

Det er gammelt nytt at matindustrien i EU-landa setter profitten framfor hensyn til helse og miljø, det nye er at Norges regjering drømmer om å gjøre forholda like ille her i landet. Gjennom ei utviding av EØS-avtalen vil Gro & Co skape en langt friere flyt av smittestoffer, fra EU til Norge. Grensekontroll og karantene for levende dyr blir fjerna til for-

Fra Bondelagets kampanje for levende landbruk

Foto: Ola Sæther

del for Friest Mulig Flyt for de som har varer å selge. Norge vil miste muligheten til å ha en føre-var-politikk som er strengere enn EU sin. Et eksempel på dette var da Norge innførte importforbud mot det engelske beinmjølet i 1983, det mjølet som nå får skylda for kugalskapen. Et slikt vern av helsa vil være helt uaktuelt innafor EU og innafor den utvida EØS-avtalen Regjeringa vil ha. Hensyn til liv og helse blir sett på som ulovlige handelshindringer.

WTO for de rike

Importvernet for mat og dyr blir også svekka gjennom World Trade Organisation. (WTO het tidligere GATT.) WTO forplikter Norge til å importere minst 5% av det vi bruker av alle matvarer. Hvis Norge i utgangspunktet er selvforsynt med biffkjøtt, så må vi likevel importere biff. Målet for WTO er hverken sunn mat eller miljøvern, det er å øke den internasjonale handelen. De som står bak dette er de store multinasjonale mat-selskapene, som er interessert i å fjerne alle lands vern om sin egen matproduksjon, slik at storselskapene kan ta over markedet.

En annen matvareeksportør er tredjeverden-land. For å betjene

store lån i f.eks. Verdensbanken eller EU-land, må landa i den tredje verden legge om en stadig større del av landbruket for eksport. Mat er en knapphetsvare i verden, og særlig i den tredje verden. Likevel presses disse landa til selge unna maten, sjøl om den trengs der den produseres. Det er helt misforstått å påstå at en driver med solidaritetsarbeid når en kjøper matvarer fra tredje verden. Det en faktisk gjør er å ta maten ut fra kjef-ten til dem som trenger den, og en støtter opp om matkapitalen på bekostning av småbøndene, både i Norge og i de fattige landa.

Staten og kapitalen...

I Norge har landbruket samvirkeordninger. Samvirkebedriftene, for eksempel Tine, eies nedenfra av bøndene, og gjennom avtaler med Staten sikres gårdsbrukerne fast pris på matvarene. Det gis kvoter for matproduksjonen. Dette systemet kan brukes til å holde mye av konkurransegalskapen ute av landbruket, og dermed hindre at småbønder blir konkurrert ut av «effektivt» industrilandbruk.

For de store matvarekjedene som Rimi og Rema 1000 er dette dårlige betingelser for å sikre seg maksimal profitt. Bak Rimi står Hakon-konsernet. Hakon-konsernet vil bla. importere melk fra Danmark, og senke prisene på norske matvarer. Hakon har kjøpt opp et nedlagt meieri i Nord Østerdalen og starta "Synnøve Findens meieri". For å sikre tilgang på melk til dette meieriet bygger nå Hakon-konsernet et fjøs for 3000 kyr! På denne måten prøver privateid kapital å presse prisene på melka maksimalt fra den kommer ut fra kua til den står i Rimi-butikken. Hakon og Rimi blander seg opp i norsk landbrukspolitik, og det får de støtte og hjelp til fra den norske staten. I forkant av årets landbruksforhandlinger har staten kommet med antydninger om å fjerne hele meierisamvirket, og la melkeprisene «bestemmes av markedet». Prisen vi må betale for billigere melk er at flere småbruk går under. Det vil si økt sentralisering, økt arbeidsløshet, fraflytting, flere bønder i byen. Slike ting vil ikke Regjeringa bry seg om. De vil være Moderne, det vil si enige med EU, Hakon-konsernet og «Utviklinga».

Kamp for distriktene!

Den dårligst stilte inntektsgruppa i Norge i dag er gårdbrukere. Landbruket har hatt en drastisk inntektsnedgang de siste åra, enkelte gårdsbruk har hatt fått redusert årsinntekta med 50.000 kroner! Regjeringa har satt inn et nytt kraftstøt for sentralisering og avfolkning av de områdene som alltid vil stemme Nei til det Nye Europa. I årets landbruksoppgjør vil de ulike interessene tørne sammen. Kampen for levende bygder og fortsatt sunn matproduksjon i Norge står mot kravet om større, mer «effektive» gårdsbruk, sentralisering og tilpassing til EU og WTO.

Sjøl om Regjeringa later som de står for den uunngåelige Utviklinga, vil aldri avlivinga av distrikts-Norge skje uten motstand. I forkant av landbruksforhandlingene har bønder i 12 kommuner gått ut i skattestreik og mange vil holde tilbake moms. Denne våren kjemper landbruket og distrikts-Norge for retten til å leve videre. Ungdom i Norge må velge side mot Staten, EU og storkapitalen, og vi må ta del i kampen. Blir det streik vil vi i Rød Ungdom være de første til å samle inn streikestøtte. Vis at du ikke går på bondehetsen fra kugale landbruksministre og tabloide Ja-aviser. Støtt bøndenes kamp!

Ungdom For Bønder

Ungdomsaksjonen Ungdom For Bønder vil vise at norske ungdommer ikke trur på bondehetsen som strømmer ut fra Regjeringsbygget og andre maktbastioner. Ungdom trur ikke på at nedlegging av norske småbruk gir oss bedre og billigere mat, vi ser at det er de store, rike og mektige som tjener på hardere konkurranse og fri flyt av mat og bakterier.

Resultatet av skoleavstemninga om EU-medlemskap ble over 60 prosent Nei. Ungdom i Norge vil ikke ha et miljøfiendtlig industrilandbruk, vi vil forsvare norsk landbruk mot angrepene fra Unionist-regjeringa. Regjeringa forhandler nå om å utvide EØS-avtalen slik at Norge blir underlagt EU sine regler for import av mat og dyr. Dette vil være et grovt overgrep mot Nei-flertallet i folkeavstemninga

Initiativet til Ungdom For Bønder kom fra folk i Ungdom mot EU, Rød Ungdom, Norsk Målungdom og andre miljøvennlige organisasjoner. Det er trykt opp løpesedler og plakater som sprer det glade budskap til folk i hele landet. Hvis det blir streiker under landbruksoppgjøret vil Ungdom For Bønder samle inn streikestøtte og drive annet støttarbeid.

-Jeg synes det er bra at vi kan vise hvor en del ungdom står i dette spørsmålet, sier Tor Olav Mørseth som har jobba med UFB i Stjørdal i Nord-Trøndelag. -Når ungdom markerer seg kan vi ha makt på den måten at de voksne blir nødt til å ta det på alvor. Det er viktig at vi viser at vi støtter bøndene i kampen mot de angrepene som kommer nå.

Rød Ungdom i Stjørdal har tatt kontakt med Bonde og Småbrukarlaget og Natur og Ungdom lokalt for å få til en allianse i forkant av landbruksoppgjøret. I tillegg vil de nå ta kontakt med Senterungdommen.

-Bonde og Småbrukarlaget syntes kanskje at dette var litt for politisk, men de er nå i full gang med en skattenektaksjon, der bønder setter penger inn på en sperra konto. Jeg vet ikke hvor mye penger de har fått inn, men i løpet av bare den første uka fikk de inn en halv million, sier Tor Olav til Rebell.

Vil du være med i kampen mot industrilandbruk og EU-tilpassing? Skriv til **Ungdom For Bønder**, postboks 3921 Ullevål H.B., 0806 Oslo.

Grønt Spatak

Hva slags matproduksjon og landbrukspolitikk vi har er et spørsmål om liv og død, både for norske lokalsamfunn og folk i tredje verden. Natur og Ungdom gir deg muligheten til å lære om norsk landbruk - gjennom praksis.

**Av Alfred Fldjestøl,
nestleder Natur og Ungdom**

Verdens kornlagre er mindre enn noensinne, slo Worldwatch Institute nylig fast. Vi har nå korn for 49 dagers forbruk. I følge forskerne bør vi ha korn til minst 60 dagers forbruk.

Nedgangen i verdens kornbeholdning er ikke tilfeldig. Den gigantiske veksten i verdens matproduksjon fra 1950 til 1990, har utarmet ressursgrunnlaget. Hvert år forsvinner 24 milliarder tonn mat-jord, noe som tilsvarer hele Australias hveteeareal. Fra samtlige av verdens 17 store fiskeriområder hentes det

mer fisk enn områdene tåler, og i 9 av dem synker fiskebestanden allerede. Og bare 1/3 av verdens beiteområder ble i 1990 karakterisert som i "god tilstand".

Norge

Også i Norge ødelegges matjord i et skremmende tempo. Hvert år omreguleres over 10 000

mål matjord til veier, golfbaner, boliger, skogplanting og andre formål. Til tross for at Norge allerede i dag importerer halvparten av maten vi spiser, fortsetter vi å bygge ned den beste matjorda. Også i framtiden vil Norge basere seg på omfattende mateksport, i direkte konkurranse med land hvor folk sulter. Samtidig som landbruket gradvis avvikles i Norge, im-

porterer vi korn fra Sudan (1995) og kjøtt fra Namibia og Botswana. Dessuten legges mellom 2000 og 3000 gårdsbruk ned hvert eneste år i Norge. Små og mer økologiske bruk kuttes ut til fordel for større, mekaniserte og mer miljøskadelige gårdsbruk.

Norsk landbrukspolitikk er en direkte forlengelse av den politikken som har skapt de problemene Worldwatch Institute dokumenterer.

Skal vi klare å brødfø en stadig økende verdensbefolkning, kreves helt nye metoder. Det moderne, industrielle landbruket må totalt legges om. Vi trenger et landbruk med flere og mindre gårdsbruk. Et landbruk med mindre bruk av kunstgjødsel, kraftfôr og sprøytemidler, med færre maskiner og flere folk. Og et landbruk som bruker all dyrkbar jord til matproduksjon, ikke golf og bilisme.

Grønt Spatak!

Grønt Spatak er et skritt i riktig retning. Grønt Spatak formidler sommerjobb på gård hos medlemmer av Norsk Bonde- og Småbrukarlag for miljøinteressert ungdom. Grønt Spatak er både en anledning for byungdom til å oppleve livsrytmen på et vanlig norsk småbruk, luke ugress og melke kyr, og en motoffensiv mot Øyangens landbrukspolitikk. Prosjektet er et mottrekk fra bønder og miljøvernere for å vise at det finnes vilje til å drive et miljø- og ressursvennlig landbruk.

I utgangspunktet varer sommerjobben i to uker, og "spatakisten" får 500 kroner i uken i tillegg til kost og losji. Man trenger ikke være noen ekspert for å delta. Det eneste du trenger er pågangsmot, arbeidsvilje og medlemskap i Natur og Ungdom. Vi holder seminar om landbruk og miljø der "spatakistene" møtes før de drar på gård.

I alt har over 360 miljøinteresserte ungdommer vært med på Grønt Spatak - blir du med i år?

**For mer info, kontakt Natur og Ungdom,
Torggt. 34 0183 Oslo, tlf. 22 36 42 18.**

Revolusjonær bondesommar

Raud Ungdom kan tilby politisk landbrukssommar med kraftig venstrevri. Vi gjev deg tilbod om å treffa revolusjonære bønder, folk som er med i AKP eller RV. Ein kan jobba på gård i ei eller to veker, med 500 kroner veka pluss kost og losji som betaling.

Diskusjonane og studieopplegget er det viktigaste ved dette tilbodet. Ordsifta vil ta for seg kva som er berekraftig land-

bruk, spørsmål knytt til matvaretryggleik og smitte, tilhøva i tredje verda, og mykje anna. Aktuelle stadar hittil er Ås i Ausfold, Seljord i Telemark, Tolga i Hedemark og Levanger i Nord-Trøndelag.

Er du interessert? Ta kontakt med Raud Ungdom på telefon 2298 9070, faks 2298 9055 eller e-post rv@sn.no

Rapport fra Nord-Irland

Johanne Bergkvist har studert ved universitetet i Belfast i snart ett år nå. Her forteller hun om situasjonen i den okkuperte delen av Irland, Nord-Irland.

Av Gunnhild Lurås

Jeg var jo forberedt på uro, siden jeg har interessert meg for Nord-irland-konflikten i mange år, og visste mye om den før jeg flytta hit. Likevel er det spesielt å bo i et land med krig. Det er klart en føler seg utrygg, en vet aldri hva det er trygt å prate om hvor. Det er fort gjort å overse de små tegna som sier f.eks hva slags område en er i. det er mange andre her ved universitetet som ikke har innsikt nok til å være redde. Men jeg har vært heldig som har vært her mens det har vært våpenhvile.

Våpenhvile

Men nå er våpenhvila brutt, noe som nok var et sjokk for alle. De fleste regna med at IRA ville bryte våpenhvila, siden forhandlingene ikke kom noen vei. Sjokket var at det skjedde så tidlig. En regna med at de skulle vente lenger, og prøve å få den britiske regjeringa til å

ville gjøre noe. Nå er det veldig utrygg stemning her. Ingen vet hva som kommer til å skje her nå. Så lenge IRA bare bomber i London, så holder lojalistene her fortsatt våpenhvila si, men de truer med å bryte den. Da blir det verre enn det var før, de dreper hvem som helst.

I det republikanske strøket av Vest Belfast som jeg bor, er det den britiske hæren og det nordirske politiet som er mest synlig. Etter at våpenhvila blei brutt, har de vært veldig provoserende. Plutselig lager de vegsperning på hovedvegen gjennom det republikanske området og sjekker alle bilene. Nå har de begynt å fly helikopter over området hele døgnet også, bare for å provosere.

London stiller krav

Regjeringa i London sier de ikke vil gjøre noe fordi de ikke har tillit til IRA. Her har ingen tillit til regjeringa. Gjennom helefredsprosessen hittil har de flytta målet. Hver gang Sinn Fein og IRA har oppfylt det London har krevd, har London kommet med et nytt krav. Det de egentlig vil, er at IRA skal overgi seg helt. Det kommer de aldri til å gjøre. En bra ting som har kommet ut av fredsprosessen er at Sinn Fein ikke lenger blir boikotta av media, de er jo tross alt det største partiet i Belfast

Framtida

Det viktigste for folk her i Belfast nå er å legge ting bak seg. Det er veldig forskjellig holdning hos lojalistene og republikanerne. Lojalistene snakker om at de har lidd for mye, mens det viktigste kravet til nasjonalistene er å få "all-party-talks". Det vanskeligste for en varig fred er å glemme - kan nasjonalistene glemme Bloody Sunday og plastikkuler, kan lojalistene glemme IRA-bombene? Men, en må jo være optimist.

Republikaner, nasjonalist, IRA: Tilhenger av en samla irsk republikk.

Lojalist, unionist, UVF/UFF: Lojal mot Storbritannia, tilhenger av union.

Bli med i Raud Ungdom!

Eg ynskjer:

- ☐ **Medlemskap**
- ☐ **Bøllekurs**
- ☐ **Studiesirkel**
- ☐ **Abonnera på Rebell**

Namn:

Adresse:

Postnr:

Stad:

Telefon:

Alder:

Skule/arbeidsstad:

Send til: Raud Ungdom Osterhaugt. 27 0183 Oslo

En filippinsk

frihandels-

motstander

FILIPPINENE

Filippinene er et land i brytning mellom å være et føydalt og kapitalistisk land. Fortsatt bor 70% av befolkninga på landsbygda og rike godseiere eier store deler av jorda. Samtidig vokser det fram industrialiserte frihandelssoner. Her bygger utenlandsk kapital (deriblant norsk) opp industri drevet av billig filippinsk arbeidskraft.

Den største eksportartikkelen til Filippinene er arbeidskraft eller emigrantarbeidere. Filippinene er gjennom økonomiske og militære avtaler knytta opp til og gjort avhengig av USA.

I 1986 var det en nasjonal demokratisk folkelig revolusjon som kasta den gamle USA-støtta diktatoren Marcos. Hverken revolusjonen eller den nye presidenten Cori Aquino klarte å rokke på de reelle maktforholdene i landet. I dag sitter Fidel Ramos med makta på Filippinene, han var general under Marcos-regimet.

NEW PEOPLES ARMY

New Peoples Army blei oppretta av CPP, Communist Party of the Philippines, i 1969. NPA driver væpna kamp på den filippinske landsbygda imot den USA-støtta regjeringa og mektige godseiere med private leiehærer, rettleida av Mao Tsetungs teser om den langvarige krigen. CPP ser på den væpna kampen som den høyeste formen for politisk strid, og den eneste måten å oppnå politisk makt på Filippinene. Størstedelen av NPAs arbeid er likevel massearbeid blant bondebefolkninga; opplæring i kollektivt jordbruk, innføring i filippinsk historie, enkle lege- og tannlegetjenester. Parola for NPAs arbeid er *Tjen Folket*.

PHILIPPINES 2000

Fidel Ramos store drøm og plan er å gjøre Filippinene til en asiatisk økonomisk tiger på linje med Korea, Indonesia, Taiwan og Japan. Planen for en slik omlegging av den filippinske økonomien heter Philippines 2000. Philippines 2000 bygger opp særskilte frihandelssoner hvor utenlandsk kapital får gunstige betingelser. Disse "betingelsene" går blant annet ut på å nekte arbeiderne organisasjons- og streikerett.

"Vick" er 27 år. Han har vært soldat og tannlege i New Peoples Army i 9 år. "Vick" bruker sine kunnskaper som geriljasoldat og tannlege til å slåss mot den reaksjonære regjeringa, USA-imperialismen og WTO.

**Av Harald A. Selvær og Hugo Hellset
LUZON, FILIPPINENE**

Vick blei med i NPA da han var 18 år. Siden da har han brukt M16 rifla han erobra i kamp mot den filippinske regjeringa. Han har vært nær døden etter å ha blitt truffet i sida under en trefning, men han nøler ikke med å fortsette å kjempe i minst 9 år til.

Væpna kamp mot WTO

Godseieren i det området "Vick" operer i er fra USA. Han bruker oljedollar til å kjøpe opp store landområder fra små bønder. Jord som tidligere har blitt brukt til risproduksjon blir nå lagt om til beiteland. Krøtterdrifta er en katastrofe for området. Den ensretta drifta suger ut næringa fra jorda, og fører til erosjon. Kjøttproduksjonen er veldig energikrevende, det kreves langt mer energi å framstille en kilo biffkjøtt enn å framstille en kilo ris. Bøndene i området har omfattende problemer etter flere orkaner som har ødelagt store arealer og ført befolkninga til randen av sult. Likevel fortsetter godseieren oppkjøpene og omlegginga til stordrift. Fornuftig drift i dette området ville være små sjølforsynte bruk som samtidig kunne produsere både ris og kjøtt til byene. En slik fornuftig drift er ikke den amerikanske godseieren interessert i. Han vil ha det som går an å hente ut av fortjeneste.

World Trade Organisation («WTO»), het tidligere GATT-avtalen) presser fram stordrift og økt frihandel. WTO-landa blir forplikta til matimport og tollsatsene blir redusert. Dette gjør at land med lave lønnskostnader som f.eks. Filippinene blir in-

teressante for internasjonal matkapital. Maten blir eksportert til godsseierens hjemland USA. Den beste maten blir ikke værende på Filippinene, men blir brukt for å sikre fortjeneste til dem som allerede har mye. Det gjør det lønnsomt for den amerikanske godsseieren å satse på biff-produksjon.

Godseieren har en egen paramilitær (halvmilitær) gruppe på 300 mann for å terrorisere bondebefolkninga til å selge land, og beskytte sine tilrana rikdommer. Myndighetene på Filippinene ser gjennom fingrene med slike grupper, og benytter seg av dem for å bekjempe kommunistene. New Peoples Army prioriterer kampen mot WTO. De jobber for å organisere bøndene mot oppkjøp av land. Godseieren veit at han risikerer å bli møtt med våpen neste gang han vil sette WTO-reglene ut i livet.

Folkekrig

New Peoples Army bruker mesteparten av kreftene på organisering av den filippinske bondebefolkninga, og ikke på militære konfrontasjoner.

- Det siste året hadde vi tre sammenstøt med militæret, alle defensive. Vi er i et område hvor bøndene har tillit til oss. De varsler oss hvis militæret kommer, slik at vi kan trekke oss vekk. I ett av sammenstøtene i år blei en ung NPA soldat drept, hun var 19 år, og hadde vært med i NPA i tre måneder før hun døde. Soldatene bandt kroppen hennes fast til en jeep og trakk henne gjennom en landsby etter hun var død. Vi setter ikke igang offensiver uten at befolkninga er konsolidert og støtter et angrep. Kampen vi fører må skje sammen med folket, ikke på sida eller over huene til de vi sloss for, sier «Vick».

Geriljasoldater fra New Peoples Army

- Min oppgave er å være tannlege. Jeg drar rundt fra landsby til landsby. For bøndene i dette området er dette det eneste tannhelsetilbudet. Det samme gjelder for legetjenester. Det er denne politikken som gir NPA støtte. Folket kan helt konkret se at NPA bryr seg om at bøndene ikke har hull i tenna, samtidig som de kan se at militæret og President Ramos *ikke* bryr seg om det. Når det er innhøsting tar NPA soldatene sin del av

arbeidet og hjelper til. Slik er grunnlaget for all vår politikk. Tidligere hadde vi en feil politikk, med store stående militære styrker, og stadige angrep på militæret og godsseierne. NPA-soldatene dreiv ikke med massearbeid og mista kontakten med folket. De som fikk betale for denne politikken var folket, når militæret kom for å gjengjelde våre angrep. Når vi etablerer oss i nye områder nå, går først inn med lovlige masseorganisasjoner. Først når befolkninga er konsolidert etablerer vi militære enheter i området. I dag har ikke NPA faste installasjoner, vi opererer i små enheter som beveger seg til enhver tid, forteller 27 år gamle «Vick» til Rebell.

Fra feiringa av 26-årsjubileet til kommunistpartiet på Filippinene

Dhoruba Bin Wahad

Makta til folket!

Då Dhoruba Bin Wahad slapp ut av fengsel hadde han sitte inne i 19 år for å ha skote to politimenn. Dommen vart omgjort fordi det var tydleg at Dhoruba var uskuldig, rettsaken som dømde han hadde vore juks og løgn.

Dhoruba vaks opp med namnet Richard Moore, i South Bronx, New York. Han levde i eit fattig, svart strøk, og havna raskt inn i ungdomsgjengane si verd av vald og annan kriminalitet. Samstundes var han ein av dei som såg at det USA han budde i var tvers gjennom rasistisk.

I løpet av sitt fyrste opphald i fengsel vart Richard Moore politisk skulert og ein politisk aktivist. Namneskiftet til Dhoruba Bin Wahad signaliserte den kulturelle og ideologiske retninga livet hans

hadde teke: Ut i strid for afro-amerikanernes rettar i det rasistiske USA. Dhoruba tyder «Han som er fødd i stormen».

Dhoruba vart med i the Black Panther Party for Self Defense (BPP), som kjempa for svart frigjerings, svart sjølvkjensle og svart velferd. BPP fylgde i fotspora til Malcolm X, heller enn å ta opp den pasifistiske «snille» frigjeringsarven etter Martin Luther King. Dhoruba vart leiar av Black Panther Party si New York-avdeling.

BPP oppnådde mykje, og var på veg til å reisa sterke krefter for svart frigjerings og sosial omvelting. Difor sette den amerikanske staten inn alt på å knusa dei. Leiarar vart arresterte, skotne og mishandla, og FBI fekk regissert rettsaker der Black Panther-leiarar vart dømde til lange fengselsstraffar.

Dhoruba vart dømd til fengsel. Etter 19 år innanfor murane slapp han fri. No er han tilbake i kampen, og er framleis ein folketalar som set fyr på publikum med sitt revolusjonære budskap.

I fjor haust var Dhoruba Bin-Wahad på vitjing i Noreg. Han heldt antirasistiske og antifascistiske foredrag for tusenvis av norske ungdommar rundt om kring i landet. Rød Front i Trondheim har omsett talen til Dhoruba frå Studentersamundet i Trondheim, og Rebell trykkjer her eit redigert utdrag av denne teksten:

Sjøl om fascismen er gal, betyr ikke det at den ikke kan herske i hundre år, historia har vist oss det. Sjø om noe er galt, betyr ikke det at det ikke kan vokse seg stort også i progressive bevegelser. Vi har funnet, ut fra bitter erfaring, at rasismen har vist seg som den klart viktigste ideologiske forutsetninga som har hindra venstresida og progressive mennesker i Europa fra å virkelig utvikle seg, og skape ubrytelige bånd mellom seg sjøl og resten av verden.

For å gje ei forståing av rasismen, tek Dhoruba oss med attende til 1400-talet og starten på den europeiske, verdsfemnande imperialismen:

Europa, ringet inn av de islamske rikene, kastet seg inn i det historiebøkene forteller oss var den strålende «oppdagelses»-epoken. Dere vet, Christopher Columbus på reisefot ut i det store ukjente, kona hans på kaia med tårer rennende nedover kinnene - å, så tapper du er! - og han setter seil mot vest for å finne ei rute mot øst. Og vi vet hvorfor han måtte seile vestover for å finne ei rute østover, fordi rikene i øst hadde rikdommer som Europa trengte, ressurser som Europa trengte i handelen - men de kunne ikke komme seg forbi de islamske rikene og Midt-Østen, til tross for flere korstog. Så Chris og mobben hans reiste vestover for å finne en utvei. Han gjennomsokte den ene øya etter den an-

dre på jakt etter gull. Så reiste han tilbake til Spania for å avlegge rapport. Og så begynte det. Voldtekten og plyndringa av Den nye verden. Folkemordet på Den nye verdens opprinnelige innbyggere. På mindre enn 40 år etter at Christopher Columbus først møtte urbefolkninga på de karibiske øyene, var de karibiske indianerne utryddet; feid vekk fra jordas overflate, for aldri, aldri mer å bli sett igjen. Slik kom kristenheten til hedningene og villmennene. Og gamle Chris og mobben hans ble etterfulgt av Vasco da Gama, av Amerigo Vespucci, av conquistadorene, hollenderne, franskmennene, engelskmennene, tyskerne; alle på jakt etter to ting: gull, og nytt land å utplyndre.

Slaveriet

På samme tid som de erobret Den nye verden, seilte europeerne langs kysten av Afrika, og de kom over nye riker: Ashanti, Mandinka, Dahomey, Ghana, Timbuktu, Zimbabwe. Og de lystige små hollandske krabatene våre etablerte de små handelspostene sine rundt omkring. Som de gode kremmerne de var satte de i gang handel på den afrikanske kysten, begynte å suge ut landet, og lærte seg snart hvilken konge som ikke tålte trynet på hvilken konge, hvilke allierte de skulle skaffe seg, og før du visste ordet av det var det ei hollandsk bosetning her, ei fransk bosetning der, ei engelsk bosetning lenger nede på kysten. Etterhvert som nyhetene om land, kongeriker og rikdommer utenfor fatteevne kom tilbake fra Den nye verden, begynte Europa sine utplyndringer av både Afrika, Sør-Amerika og Nord-Amerika. Og med en gang landet var erobret, begynte de å ta afrikanerne ut av Afrika - kidnappet oss, gjorde de - og sendte oss til Sør-Amerika, til Mellom-Amerika, til Nord-Amerika. Europeerne organiserte slavehandelen fra Afrika over likene til minst 50 millioner afrikanere. Bunnan av Atlanterhavet er dekket av knoklene til over 50 millioner afrikanere, det største holocaust i menneskehetens historie. Likevel fins det ikke et eneste monument i Washington D.C. eller i Europas hovedsteder over slavehandelen som avfolket Afrika. Men det er et monument i Washington D.C., og i mange europeiske hovedsteder, over slaktinga av seks millioner jøder.

De blir i det minste ikke glemt. Men nazistene slaktet også hundretusener, hvis ikke over en million, sigøynere. Og folk som var mentalt tilbakestående. Og folk som var pleietrengende. Og folk som var homofile. Og folk som kjempet mot fascismen. De forsvant også i ovnene i Buchenwald, de havnet også i Dachau, de havnet også i Auschwitz. Men de seks millionene jøder er det ene som verden husker, fordi den sionistiske bevegelsen aldri har gitt dem anledning til å glemme. Men: En slavehandel som varte i over to hundre år og avfolket et helt kontinent, som ikke har nådd sitt tidligere folketall før i dette århundret, fortjener ikke noe monument. Det, mine venner, er essensen i den europeiske rasismen.

(Her manglar avsnitta om den amerikanske borgarkrigen og frigjevinga av slavane.)

Ku Klux Klan

Så kom første og andre verdenskrig, og hver gang hvite amerikanere trengte svarte mennesker, marsjerte de svarte ut og døde. Da de kom tilbake, ble de segregert, lynsjet og drept. Ku Klux Klan pleide å lynsje svarte for å sette oss på plass. Vet dere hvordan de lynsjet oss? De kunne lynsje oss for å se på ei hvit kvinne, for eksempel. De hengte deg fra et tre, skar av kjønnsorganene dine og puttet dem i munnen din. Deretter brente de kroppen din mens de satt og lo, drakk kornbrennevin og koste seg. De kunne surre deg fast i piggråd og dra deg gjennom gatene, spytte på deg og henge deg opp til kråkene kom og plukket ut øynene dine. Det gjorde de mot svarte mennesker! Og det gjør de i dag også, bare at de ikke lynsjer oss i et tau, de lynsjer oss i rettssalen. Jeg sier dere,

dette er den slags historie som gir oss retten, akkurat som ethvert annet folk, til å bestemme vår egen skjebne, fordi da de frigjorde slavene, spurte de oss ikke om vi ville være en del av Amerika. De spurte oss ikke om vi ønsket å være amerikanske borgere, det var ikke noe demokrati for afrikanere. Vi ble bare fortalt at vi var amerikanere, det var det. Et øyeblikk var vi en femtedel av et

menneske, det neste var vi virkelige borgere, uten rettigheter.

Vi måtte slåss i femti år for å få det hvite amerikanere tok for gitt. Og hver gang vi vant en kamp var det de hvite som tjente på det. Hver gang vi vant et slag var det den frie, hvite arbeidskrafta som tjente på det. Inkluderte den hvite arbeidskrafta svarte? Nei! I det øyeblikket de hadde oppnådd det de ville, trengte de ikke oss lenger. Vi måtte bygge våre egne fagforeninger. Vi måtte gå rettens vei for å bli inkludert i deres fag-

Ku Klux Klan terroriserte de svarte i Sør-Statene

foreninger. Dette var arbeiderne, den revolusjonære klassen Marx snakket om. Hvor står de svarte i dag? Dobbelt så høy arbeidsløshet som hvite.

Moderne slaveri

I USA sitter mer enn én million mennesker bak lås og slå. En halv million til er ute på prøve eller har en slags form for sikring. En og en halv million mennesker i fengsel. I staten New York, for

eksempel, setter guvernøren sin ære i å framstå som en håndhever av loven. Han bygde flere fengsler enn noen guvernør i New Yorks historie. De siste fem årene bygde han ett nytt fengsel for hver 120. dag. Det er én stat, med mer enn 40 000 fanger, 85% av dem er svarte og latinamerikanere. Og de utgjør bare 12% av befolkninga i New York. 53% av alle innsatte i USA er svarte, latinamerikanere og fargede. Samtidig som dette skjer, hva prater presidenten om? Å sette 100 000 flere politimenn på gatene.

Det pågår en stor debatt i Amerika om å privatisere fengslene. De skulle vært lønnsomme bedrifter, får vi høre. Jeg spør dere så: Hvis de gjør fengslene til en forretningsvirksomhet, hva er da fangene? Slavearbeidere! Og hvis 85% av menneskene er svarte eller latinamerikanere, hva har vi da om ikke en gjeninnføring av slaveriet på et nytt nivå? Dette er New Age-slaveri. Og amerikanerne tillater det fordi de tror at kriminalitetens ansikt i Amerika er svart. Når du ser på politishowene på TV, hva ser du?

Du ser svarte og latinamerikanske kriminelle. Narko-terrorister er latinamerikanere, de er colombianere, de går rundt og sier: Yeah man, we're gonna kill these motherfuckers, man. Vi ser stereotyper. Vi ser filmer der hvite menn dreper 500 mennesker før rulleteksten, og bakgrunnen er at Ahmed og Jabril skal drepe barn og babyer. Rasismen er i så stor grad en del av denne kulturen og dette samfunnet at det kommer til å tillate hvite mennesker å bevisst begå folke-mord mot fargede. USA, venner, kommer til å bli det første demokratiske fascistiske samfunnet på jorda. Og hvite amerikanere aner ingenting. De er det dummeste folket på jordas overflate. Det er som å ha ei bølge på 2,2 meter og 150 kilo i nabolaget.

Antirasisme

Akkurat nå, mens jeg står her foran dere, er den økonomiske verdensordenen på vei mot kollaps. Det er en anledning både for fascistene og progressive. Det er fascistenes mulighet til å gjøre det økonomiske systemet om til et totalitært økonomisk system, der europeisk

herredømme er sikret. Demokratiet virker overalt for europeere, bortsett fra i den tredje verden. Til og med i FN avhenger demokratiet av om et europeisk land går med på opplegget eller ikke. Hvis Hovedforsamlinga i FN og hele verden er enige om en sak, og USA finner ut at de er uenige og Sikkerhetsrådet legger ned veto, er diskusjonen over. En hvit nasjon til hinder for hele verden. Det er rasisme. Spørsmålet blir så, hva gjør vi? Hvordan kan vi stoppe utviklinga av en rasistisk sikkerhetsstat som setter framtida på spill for oss og våre barn? Jeg skal fortelle dere hva vi kan gjøre.

Som pan-afrikaner, nasjonalist og en som tror på sosialisme, tror jeg at det norske folket kan inspireres til å tenke sjøl, kan inspireres til å bryte gjennom informasjonsbarrikaden og skape en ny anti-rasistisk stemning i Europa. Det jeg prøver å si dere er: Løsningen vi har for

hånda er å bygge den internasjonale anti-rasistiske bevegelsen i Europa; den be-

vegelsen som vil bli en massebevegelse, som vil påvirke de politiske beslutningene til myndighetene og gjøre Europa til en ikke-rasistisk, ikke-sexistisk, ikke-imperialistisk bastion for frihet. Det er deres oppgave.

Kast dem ut!

Det er også deres oppgave å støtte de politiske fangene i USA, folk som Mumia Abu-Jamal som sitter på døds-celle. Politiske fanger i USA angår dere fordi dere følger den samme veien som Amerika. Dere vet at crack var i New York før Paris. Alt som hender i Babylon Vest, hender i Babylon Øst. Dere er kanskje et par år etter oss i utviklinga, men merk dere at vi lever i «Den globale landsby». Vi kan kommunisere raskt, vi kan hoppe på en Concorde og krysse dammen på 4,5 timer. Verden blir mindre. Hjemløshet

feide over USA før det nådde Europa. Så den politiske undertrykkinga av fargede i USA kommer snart til Europa. Vi må dra nytte av informasjonsalderen. Vi har den samme adgangen til teknologi som undertrykkerne, den korporative eliten. Vi kan få tak i datamaskiner og modem. Vi kan kommunisere over grensene. De kommer til å prøve å stoppe oss så fort de kan, så dere har ikke mye tid. Vi kan organisere informasjonen slik at vi - som progressive anti-rasister - kan nå tusener, forhåpentligvis millioner i hver eneste hovedstad i Europa når

rasismen viser seg fram. Vi kan bygge en virkelig internasjonal anti-rasistisk bevegelse. Det er deres jobb, og jeg tror den lar seg gjennomføre.

Som de sier i Sør-Bronx: You get what your hand calls for. Europas ledere, deres ledere, er sneversynte, korrupte og maktsyke rasister. Kast dem ut! Skap et nytt Europa. Et som gir makta til folket.

Dette er berre eit utdrag av talen til Dhoruba Bin-Wahad. Resten står i Rød Front sitt «Studiehefte hausten 1995». Hefte kan tingast på tlf. 73525770.

Opprørspoliti i Los Angeles er ikke akkurat aktive anti-rasistar.

Tariffoppgjør er klassekamp

Sjøl om arbeidsfolk i Norge er rikere enn folk i tredje verden, er det riktig og nødvendig å føre lønnskamp også her i landet.

Av Johan P. Andresen

Fordi arbeidsfolk ikke bestemmer over hva som skal produseres og hvordan ting produseres, blir det produsert mye tull, toys og farlige ting. Til og med farlig mat! For ikke å snakke om den enorme våpenindustrien. Og økonomien utvikles på en måte som fører til store miljøødeleggelser og enorm fattigdom i den tredje verden. En del progressiv ungdom går til opprør mot dette og sier at vi må senke vår levestandard og bruke ressursene slik at folk i den tredje verden får det bedre og miljøet blir spart. Men, hvis arbeidsfolk lar være å kreve lønn vil ikke pengene gå til at an-

man må øke produktiviteten. Og den øker i høyt tempo! Man finner opp nye greier hver dag som gjør at det tar kortere tid å lage de enkelte varene og tjenestene. Men fordi vi har et kapitalistisk samfunn fører ikke dette nødvendigvis til at vi får kortere arbeidstid og et bedre liv. Nei, til og med i det rike olje-Norge blir de økonomiske og sosiale problemene nå verre for stadig større grupper. I andre deler av den vestlige verden ligger man verre an. I USA har reallønna (sett i forhold til prisstigning) for vanlige arbeidere sunket merkbart de siste 25 åra. Snakker om framskritt! Og en av de gruppene som rammes hardest er ungdom. Det er nå langt vanskeligere å få seg en jobb som ungdom, og arbeidsløsheta for ungdom har ikke vært så høy etter krigen som på 90-tallet. Teknologisk framskritt under kapitalismen i dag betyr sosial tilbakegang!

De rike utnytter arbeidsløsheten

Hvordan utnytter kapitalistene at vi nå har kronisk arbeidsløshet? Hvilke ting ønsker de å få gjennomført, bl. a. gjennom lønnsoppgjøret? Jo, de prøver å øke profitten ved å skvise mer ut av arbeidssitronen. De presser på for å forlenge arbeidsdagen, gjennom å fjerne bestemmelsene i tariffavtalene om normalarbeidsdag (arbeid utover normalarbeidsdagen koster mer i lønn). De prøver å hindre at arbeidernes lønn øker i takt med utviklinga av produktiviteten. Og de får god hjelp av regjeringa og LO-ledelsen, som har sagt seg enig i at norske arbeidere skal ha en lavere lønnsutvikling enn arbeidere i land som Norge handler mye med. Og hva tror du skjer i de landa som Norge handler mest med (for eksempel Sverige)? Jo, der sier regjeringa akkurat det samme: Lønna til arbeidsfolk må ikke øke noe særlig. Resultatet blir altså at arbeidsfolka får mindre og kapitalistene mer over hele kloden.

Kapitalistene sier nå også at ungdom skal ha lavere lønn (de sier at begynnerlønna må være lavere, eller at man må ha større lønnsforskjeller). Hvis ungdom får mindre lønn så vil vi ansette flere av dem, sies det. Men målet for en bedriftseier er aldri å ha så mange ansatte som mulig, slikt går man konkurs av. Nei, sannheten bak lovnaden om «flere ungdom i arbeid» er at kapitalistene vil ha enda billigere arbeidskraft og prøver

å bruke ungdom som en brekkstang for å få det til. Derfor er det at ungdom organiserer seg og krever en lønn å leve av et viktig problem for kapitalistene, og en viktig ressurs for arbeidsfolk flest. Arbeidsledig ungdom må kreve at det blir en skikkelig arbeidstidsforkortelse, dette vil få flere i arbeid og gjøre det lettere å kombinere både familie og jobb.

Jenter kan og vil

Spesielt er kapitalistene sure på at jenter ikke har tenkt å stille bakerst i køen. Jenter krever nå å være likeverdige på arbeidsmarkedet og krever like bra lønn som gutta. Dette er en av de viktigste forandringene i arbeiderklassen fra mine foreldres generasjon til dagens ungdom. Og en av de viktigste tinga som skjer i årets tariffoppgjør er at kvinner krever at de ikke skal være lavtlønna, de skal ha likelønn med mannfolk. Et viktig krav i år er at ingen skal tjene mindre enn 180 000 kroner hvis de jobber full tid. Det andre kravet er at kvinneyrker med tre års utdanning utover videregående skole skal ha samme lønna som mannfolkyrker med samme lengde på utdanninga.

Hva kranter LO og NHO om?

I tariffoppgjøret nå er det uenighet innad i fagbevegelsen. Toppen er enig med arbeidsskjøperne at det skal være små lønnstillegg, mens mange medlemmer vil ha skikkelige tillegg. Toppene i fagbevegelsen prøver å selge lave tillegg til medlemmene ved å få til en avtale om lavere pensjonsalder. Men den typen pensjonsavtale som de vil lage er dårlig og vil bare gjelde de fagorganiserte. Vi mener at fagbevegelsen skal kreve at Stortinget senker pensjonsalderen for alle!

Ja til glade lærere

Det er godt mulig at når du leser dette er et par kvinnedominerte yrker ute i streik, kanskje lærere eller forskolelærere. Progressive elever i skolen kan spørre sine lærere hva det er deres fagforeninger krever og hvorfor. Det er heller ikke likegyldig for elevene om lærerne trives eller ikke i jobben, og at man blir satt pris på lønsmessig er med på å gjøre at man trives. Elevene kan reise parola: Vi vil ha lærere som trives, støtt lærernes lønnskrav!

Foto: Ørjan Ellingsvåg

dre får det bedre. I vårt kapitalistiske system fører det til at pengene går til økt profitt for kapitalistene, som igjen bruker profitten til investeringer i det som de tror vil gi enda mer profitt. Og det betyr ikke å gi penger til de fattige i verden. Tvert imot betyr det nå til dags at enda mer penger går til finansspekulasjon. Ungdom som vil forandre verden må derfor delta i og støtte organisasjoner som styrker forholda for vanlige arbeidsfolk.

Økt produktivitet - økt fattigdom

Det er et makabert samfunn vi lever i. I arbeidslivet er det stadig masing om at

Klassekamp mot EU

Fransk opprør mot velferds-kutt

frankrike

Frankrike, desember 1995. Store streikar over heile landet. Jernbanen står stille i tre veker, mesteparten av offentleg sektor legg ned arbeidet. Hundre-tusenar av arbeidsfolk demonstrerer i gatene. Ikkje berre regjeringa ligg tynt an, maktmenneska i heile EU-systemet skjelv i dressbuksene.

Av Espen Laukeland-Stai og Kjersti With Knudsen

120 000 folk i Marseille, 80 000 i Toulouse og Rouen, 70 000 i Grenoble; 12. desember slår alle rekordar. Fagorganisasjonen CGT hevdar det var 2,2 millionar på gatene denne dagen, medan Force Ouvrière seier det var 1,7 millionar. Franske arbeidsfolk er forbanna på statsminister Alain Juppé og den sokalla Juppé-planen, som er ein plan for massive kutt i offentlege budsjett, og dermed massive åtak på folk sin velferd. Juppé-planen kjem av di Frankrike skal vera med i Den økonomiske og monetære unionen (som gjev EU-landa sams valuta), og det er strenge krav til økonomien i dei landa som vil vera med i ÖMU. Dei må ikkje ha for stor gjeld og dei må ikkje ha for store underskot på statsbudsjettet. Difor kjem store kutt i statsbudsjetta no over heile Europa. Sjølv sagt er det helsebudsjetta og andre deler av velferda til folk flest som blir ramma, det var jo planen heile tida, sidan EU er av og for dei rike. (Meir om Pengeunionen i marginen.)

Dei franske protestane i desember skaka heile EU-systemet, herrane i dress vart nervøse for at den gilde planen for pengeunion skulle bli kraftig utsatt eller gå i vasken. Slik har franske arbeidarar

synt at det er hos arbeidsfolk at makta til å stogga Unionsfaenskapen ligg. Kva har revolusjonære kameratar i Frankrike å seia om hendingane i desember? Vi har snakka med ein av dei mest sentrale folk i PCOF (Parti Communiste des Ouvriers de France, Franske Arbeidarars Kommunistiske Parti):

-Det var viktig at arbeidarkassen leia protestane i desember, av di propagandaen frå borgarskapen er at arbeidar-klassen ikkje lenger finnes. Ein skulle jo tru at ei slik samling som ein hadde i desember var umogleg. Skilnadene mellom folk var altfor store. Skilnader mellom dei som har jobb og dei arbeidslause, mellom franske arbeidarar og framandarbeidarar, mellom yngre og eldre arbeidarar osv. Krisa hadde samtidig gjort desse skilnadene enda større objektivt sett. Men masserørsle har synt konkret at folk i kamp ser forbi desse skilnadane og framover, ser dei interessante dei har felles. Dette er ei viktig roynsle å ta med seg.

Mot Maastricht

-Var streikane retta mot EU og dei økonomiske Unionskrava som regjeringene skuldar på når dei kuttar i velferda?

-Folk visste at når dei kjempa mot Juppé-planen kjempa dei òg mot ein del

av Maastrichtavtala. Dei gjekk ikkje ut på gatene med slagord mot Unionen, men innhaldet i opprøret var, objektivt sett, ein kamp og ei masserørsle mot Maastricht. Rørsle byrja som ein strid mot særskilte ting. Det var mot Juppé-planen som snudde heilt opp ned på helsesystemet, og som ville føra til mindre sosial velferd, mindre sosial tryggleik, mindre helsehjelp og at folk måtte betala meir for den same sosiale tryggleiken dei hadde frå før. Det andre aspektet av planen var å tvinga nesten 6 millionar tilsette i offentleg sektor til å arbeida 2-3 år lengre før dei kan pensjonera seg.

Dette er den fyrste gongen i vårt land, også internasjonalt trur eg, at ein har store sosiale rørsler mot dei konkrete krava i Maastrichtavtala. Dette syner oss at det er ein stor folkeleg opposisjon mot Maastricht, noko vi òg såg i den siste folkerøystinga om denne avtala. I denne folkerøystinga var det berre eit knapt fleirtal for JA-sida. Vi fekk også hjelp frå den danske kampen og den danske folkerøystinga som synte oss at det er mogleg å vera mot ei slik avtale, mot unionisering av Europa.

-Vi såg konkrete dome på at kampane mot Juppé-planen utvikla ei forståing av korleis EU-krava låg attom det heile. Når delegasjonar av arbeidarar frå andre land: Tyskland, Italia, Spania osv. kom for å stotta dei franske kampane vart dei som kjempa veldig glade. Ikkje berre av di dei fikk støtte, ein blir alltid glad når ein får støtte i kampen, men av di dei såg at denne kampen var ein del av noko større som gjeld alle arbeidarar, ikkje berre i Frankrike men òg i resten av verda, og fyrst og fremst i Europa. Eg reknar med at de også har dykkar "Juppé-plan" i Noreg, dei har òg det same i Tyskland, med dei same konsekvensane. Denne kampen gjorde det mogleg for dei ymse delane av arbeidarklassen å byggja opp medvitet om dei sams interessene deira, og til å kjempa side om side. Ikkje berre fikk dei eit abstrakt

medvit, dei kunne òg setja dette medvitet ut i felles kamp. Dette førte også til diskusjonar mellom tyske arbeidrarar som spurte seg sjølve om kvifor dei ikkje kunne gjera det same som arbeidarane i Frankrike.

Unionen vil dø

-No går utviklinga stendig raskare, med privatisering, åtak på velferd, meir "frihandel" og tettare union. Kor vil dette enda?

-Det er vanskeleg å gje eit kjapt svar. Eg trur det er to moglege vegar: anten sosialisme eller krig. Eg skal freista å forklara. Prosessen med unioniseringa i Europa er nett det kapitalistane treng for å få nye marknader osb. Dersom det europeiske samfunnet berre held fram med dagens utvikling vil det bli stadig meir tevling innerter i samfunnet, og ein vil enda opp med eit par land som dei leiande. Eller fyrst og fremst eitt land: Tyskland. Samstundes vil forskjellane

-Ein lyt hugsa at unioniseringa i Europa er ei samling av ulike imperialismakter med ulike interesser, og dette gjer denne unioniseringa umogleg. Ein kan ikkje berre gjera landa om til ei stor imperialismakt av di det heile tida vil vera tevling dei imellom, særleg når krisa slår stadig sterkare inn. Det er difor ikkje noka framtid for den europeiske unionen. Det einaste alternativet er å utvikla den revolusjonære kampen og solidaritet mellom arbeidarane og progressive i desse europeiske landa og i andre land.

-I høve til dette lyt vi òg kjempa mot eu-rosentrismen, som er ein sær sars farleg tanke. Trotskistane og sosialdemokratane her i landet seier t.d at vi «ikkje kan vera imot Europa», men derimot byggja opp folket sitt Europa. Dette er ei heilt feil tankerekke. Vi kan ikkje snevra oss inn til å snakka om eit folket sitt Europa, vi lyt kjempa for solidaritet mellom folk i heile verda. Ein kan ikkje byggja opp eit særskilt samband mellom det europeiske folket, då kan ein havna i fella og setja det mot resten av verda, slik Europa har gjort opp gjennom historia.

Sosialistisk offensiv

-Ga streikane i desember grunnlag for meir radikale tankar enn å vera mot regjeringa og mot EU? Kunne de nå fram med revolusjonær politikk, politikk for eit sosialistisk sam-

funn?

-Vi argumenterte sjølvsagt for politikken vår, og freista gje eit svar på kvifor åtaka ovanfrå kjem under det økonomiske systemet vi har i dag, kapitalismen, og kvifor det er naudsynt å kjempa for å knusa det. Dersom ein har ei slik masse-rørsle lyt ein jo som revolusjonær fortelja kva ein kjempar for, av di ein meiner det tener folket. Dette var ei veldig nyttig røynsle, for fyrste gong på mange år hadde vi ein situasjon der vi kunne diskutera sosialismen som eit alternativ med arbeidarane. Ikkje med alle so klårt, men med dei som var dei mest aktive i kampen. Samanbrotet i dei sokalla kommunistiske landa hadde ei dårleg

innflyting mellom folk av di det vart presentert som sosialismen sitt samanbrot. Dette gjorde folk forvirra, og dei spurte kva det eigentleg var som hadde nådd samanbrotet. For oss er det ikkje sosialismen eller kommunismen som datt saman med Sovjetunionen. Det vi har erfart er at under masserørsla i desember vart det mogleg å byrja å diskutera desse spørsmåla.

-Kan ein i dag byggja opp eit medvit mellom arbeidarane om at det mogleg og rett å kjempa for sosialisme?

-Ja, det trur eg absolutt er mogleg. Når folk byrjar å kjempa, og kampene blir hardare, vil dei sporja seg kva dei kjempar mot. Dei vil trenga forklaringar, og når vi gir dei eit alternativ å kjempa for, er vi nøydd til å fortelja dei kva dei kjempar for. Det er heilt idiotisk å tru at folk vil kjempa for noko utan å vita kva det er. Ein kan jo ikkje berre be dei kjempa, så skal vi styra skuta. Folk ynskjer klare svar. Dei godtek ikkje svar som t.d seier at Sovjetunionen var bra heilt til eit visst punkt då Khrutsjov kupa alt og den gode tida vart bytta ut med revisjonisme. Dette er ei altfor enkel forklaring som vanlege folk ikkje vil godta. For å kunne gje eit svar på kva dei/vi kjempar for er det viktig at vi revolusjonære byrjar å diskutera kor vi vil. Vi treng grunnleggjande diskusjonar om t.d proletarietets diktatur og korleis det vart sett ut i livet i Sovjet. Desse diskusjonane er ikkje berre viktig for dei revolusjonære partia, men òg for at vi skal kunne diskutera desse spørsmåla med folket. Å diskutera desse tinga er ikkje bortkastning av tid men å gjera det mogleg å gje klare svar på dette. Som eg sa tidlegare er det ikkje nok å seia til folk at dei lyt kjempa, vi må også gje svar på kva vi skal kjempa for. Det er sjølvsagt viktig å vita kvifor ein er imot kapitalismen, men det held ikkje å haka på kapitalismen so lenge ein ikkje kan koma med eit klårt alternativ folk kan kjempa for. Kva samfunn vil vi ha? Kva gjekk galt i t.d. Sovjet? Kva var bra i dei sokalla kommunistiske landa? Vi må diskutera desse spørsmåla og koma med gode analysar. Det held ikkje å slå bøkene i hovudet på folk og bortforklara ting med slemme menn og kupp. Problemet er ikkje dei slemme folka, ein lyt alltid diskutera kva som held i teori-ane og kva som ikkje gjer det. Masserørsla i desember gjorde det mogleg å diskutera desse spørsmåla konkret, samtidig som ein var ute i kamp.

og motsetnadene i høve til andre bli meir tilspissa. Ein imperialistisk prosess som dette kan berre føra til meir tevling, innerter i EU og i høve til resten av verda. Når ein på denne måten får meir tilspissa motsetnadar og meir tevling kan det berre føra til krig. Ein kan ikkje seia nett kva type krig, vi vil kunne få all slags konflikhtar. Til og med konflikten i det tidlegare Jugoslavia er ei side ved denne prosessen med stadfesting av EU som ei sterk imperialismakt i tevling med USA osb.

-Trur du Unionen er eit mogleg prosjekt, eller vil han falla saman?

ØMU

Den økonomiske og monetære unionen fører til kutt i vel-ferdsbudsjetta fordi:

Dei landa som vil vera med i pengeunionen må oppfylle såkalla "konvergenskrav" som er satt av EU. Å klara desse krava er "inngangsbilletten" til Pengeunionen.

Nokre av krava:

•Maks. 3 prosent under-skot på statsbudsjettet.
•Gjelda til utlandet skal vera maks. 60 prosent av statsbudsjettet.

•Lav prissstigning.

For å klara desse krava må dei aller fleste landa kutta kraftig i dei offentlege budsjetta. Dette rammer tilsette i staten og dei som er avhengige av offentlege tenester (altso folk flest).

ØMU og konvergenskrava er eit slags politisk kupp frå høgresida og kapitalen. Regjeringane kan føra brutal høgrepolitikk medan dei legg skulda på "de strenge konvergenskravene".

Fremskrittspartiets Nazi-forbindelser

I november i fjor avslørte Klassekampen at mellom 10 og 20 nazister fra Viking hadde infiltrert Fremskrittspartiets Ungdom (FpU). To måneder senere kunne Arbeiderbladet bringe den samme historien, og denne gangen førte avsløringene til eksklusjon av 9 FpU-medlemmer.

Av Erik Kruse

Det at nazister har utstrakt kontakt med Fremskrittspartiet (FrP) er ikke noe nytt fenomen, det har holdt på helt siden Anders Langes og Erik Blüchers tid, fra seint på 70-tallet til nå.

Det er alltid greit for nazistene å ha organisasjoner de kan drive parlamentærisk arbeid i, siden deres egne terrororganisasjoner ikke akkurat innbyr til dette. Samtidig bidrar FrP med sin rasistiske politikk til å dra de andre partiene over mot høyre. Et godt eksempel på dette er Arbeiderpartiet. Fremskrittspartiets innvandringspolitikk for 10 år siden er nesten identisk med den Arbeiderpartiet fører i dag. Samtidig bruker også Arbeiderpartiet Fremskrittspartiet til å "bevise" for folk at de ikke er rasister, og at den råtne innvandringspolitikken deres ikke er rasistisk.

Klassekampen avslører

I november i 1995 gikk daværende leder i FpU, Claus Jakobsen, ut i Klassekampen og hevdet at FpU var infiltrert av nazister fra nazigruppa Viking. Det skjedde ikke noe mer med den saken, men da Arbeiderbladet skreiv om det samme to måneder seinere blei det litt mer æksjenn. Dette var blant annet fordi FrP i Oslo var i byrådsforhandlinger med Høyre, og derfor måtte framstå som en pen og pyntelig organisasjon. Claus Jakobsen fikk så lite støtte fra FpU og FrP i kampen mot nazistene i egne rekker, at han så seg nødt til å gå av. Rebells utsendte på årsmøtet til Oslo FrP fikk da også høre en tordentale fra Oslo-ledelsen som skjelte ut "liberalistene" (les: C. Jakobsen) som anklaget FpU-medlemmer for å være nazister, og de presterte også fra talerstolen å sette spørsmålsteget ved om Viking er en nazistisk organisasjon.

Delegater fra Viking

Klassekampen kunne en uke før årsmøtet til Oslo FrP avsløre at to av delegatene var medlemmer av Viking, og at en del eldre aktivister fra det høyre-ekstreme miljøet også møtte som delegater. Dette gjaldt Christian Reidar Rochstad og Marius Molstad, to sentrale aktører i Viking, som var valgt som delegater fra henholdsvis Søndre Nordstrand og Lambertseter FrP. I tillegg var ekteparet Carsten B. og Magnhild Hansteen delegater for Bøler, Johnny Hassel var delegat fra Bystyregruppa og Thor Krosby

var møteleder. Alle disse folka har bakgrunn fra høyreekstremer og fascistrelaterte grupper.

Når det gjelder Viking sin rolle i FpU er den ikke ubetydelig. Lederen i Viking, Eirik Ragnar «Mikro» Solheim prøvde blant annet å bli valgt som lokallagsleder i Lambertseter FpU, men tapte valget med noen få stemmer. Han hevder selv at før nevnte Bjørn Hansen oppmuntret ham til å stille til valg. Det kan jo også nevnes at faren til Mikro, Ragnar Solheim, også var delegat på Oslo FrPs årsmøte, for lokallaget Ekeberg/Bekkelaget.

Nazi-foredrag

Den 20.-22. oktober arrangerte FpU et internt helgaseminar om innvandringspolitikk og det etterhvert så kjente «Dokument 8». Dette skulle holdes på danskebåten og blant de ca. 40 deltagerne hadde ca. 10 stykker bakgrunn fra Viking-miljøet. Blant disse var John Robert Søvik, seinere ekskludert fra FpU på grunn av drapstrusler mot en innvandrers, Christian Rochstad og Eirik Ragnar Solheim. Sistnevnte blei også bedt av Bjørn Hansen, bystyreprerentant og leder i FpU, om å holde innledning på seminaret om innvandring. FpU brukte altså en person som er siktet for flere tilfeller av våpentrusler og talsmann/leder for en nazistisk gruppe, som foredragsholder om innvandring! Etter hardt press utenfra så FrP og FpU seg nødt til å ekskludere 9 FpU-medlemmer på grunn av at de var nazister. Dette var ikke noe de sjøl tok initiativ til, de hadde i lang tid visst at flere av deres egne medlemmer var aktive i Viking, uten å gjøre noe med det.

Historien - Anders Langes Parti

Mannen som var opphavet til Fremskrittspartiet, Anders Lange, var en heller tvilsom skikkelse. Han fikk den politiske oppdragelsen sin i Fedrelandslaget noen år før krigen. Denne gruppa dreiv med organisert streikebryteri og foreslo Mussolini og Hitler til Nobels Fredspris i 1936. Anders Lange forsvarte også antisemit-

Men hva er det du gjør med armen din, Carl Ivar?

Foto: Thomas Vermes

ten Olav Hoaas da han i medlemsavisa til Anders Langes Parti (ALP) skreiv om «raseproblemet». Hoaas er også en av de få personene som har klart å bli dømt for brudd på rasismeparagrafen (§135a).

Møter

Når det gjelder møtevirksomhet har også FrP utmerka seg, og det gjelder ikke bare Hedstrøm, som traff nazister midt under vlagkampen i fjor. 21. mai 1985 deltok Carl I. Hagen på et møte i Sverige, invitert av et fascistisk tidskrift som het Contra. Gjennom den høyreekstreme gruppa World Anti-Communist League (WACL) hadde dette tidsskriftet tilknytning til fascistpartiet MSI i Italia og nazigruppa CEDADE i Spania. 6. februar var det nye FrP-politikere som pleide omgang med høyreekstremister, Vidar Kleppe, Jens Marcussen og Finn Toresen. Tilstede på dette møtet var blant andre Hege Søfteland, Jack-Erik Kjuus og Erik Gjems-Onstad, alle kjente skikkelser fra den ekstreme høyresida i norsk politikk. De tre sistnevnte var representanter for ei gruppe som kalte seg Den Norsk Forening. Her var også Breien-brødrene fra Vestfold medlem, disse hadde kjøpt PC og annet kontorutstyr til nazigruppa Ariske Brødre fra Tønsberg (dette i følge en representant i Ariske Brødre).

FrP koplerer Den Norske Forening

Den Norske Forening går igjen i FrP si rasistiske historie, for i januar 1995 la Øystein Hedstrøm fram sitt beryktede

«Dokument 8», der det påstås at «ekte nordmenn» (hva nå det er) får problemer av å sitte ved siden av en innvandrer på trikken, og at Norge mister turistinntekter på grunn av den «enorme» innvandringa vi visstnok har. SAMORA, bladet til Antirasistisk Senter avslørte seinere i 95 at dette dokumentet nesten var rein avskrift av en rapport gitt ut av Den Norske Forening.

På det før nevnte årsmøtet til Oslo FrP hadde flere av delegatene bakgrunn fra andre høyreekstreme grupper og partier. Disse var blant annet Johnny Ingard Hassel, medlem av bystyregruppa til FrP og listedeltager på Stopp Innvandringen (SI) og Felleslisten Mot Fremmedinnvandring i henholdsvis 1993 og 1995, Egil Joh. Karlsen, mangeårig medlem av SI og leserbrevskribent i Fritt Forum/Norsk Blad (FF/NB) og ekteparet Hansteen, der fruene har skrevet boka «Norge for alle?» annonsert i FF/NB.

John Robert Savik (tv) og Christian Rochstad, begge medlemmer av Viking på FpU-tur i oktober 1995

Lista er lang og skremmende, og enda har ikke vi nevnt alle tilfellene. Det virkelig skremmende er at dette ikke er enkeltstående hendelser, men et mønster man også kan gjenkjenne i FrPs politikk. På årsmøtet i Oslo FrP vedtok man en støtteerklæring til Øystein Hedstrøm der man «tar avstand fra den tarvelige forfølgelse Hedstrøm har vært utsatt for...». Årsmøtet gikk dessuten inn for obligatorisk HIV-testing av innvandrere og flyktninger.

FrP er blitt et rasistisk parti, og derfor er det ille at de øker velgeroppslutninga si. Framgangen for FrP betyr at alle antirasister må ta ansvar, vi må kjempe mot rasismen. Hver eneste gang en FrP-politiker eller sympatisør kommer med noen av de rasistiske påstandene sine, må du tørre å svare dem. Gi folk eksemplene på hvordan FrP er knytta til mer eller mindre voldelige nazister og høyreekstremister, ikke la Hagen beholde den siviliserte maska si.

Kilder: AFA-bladet, Klassekampen

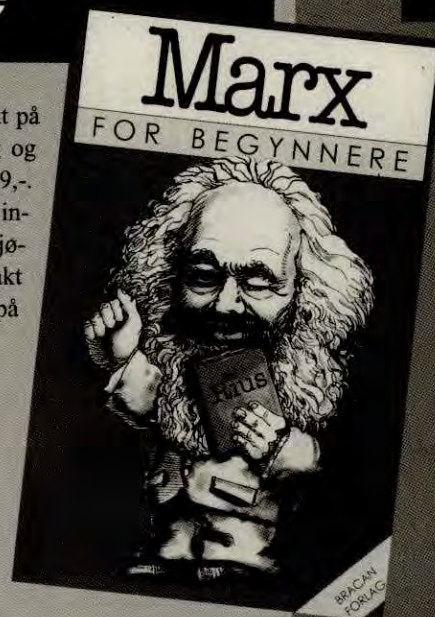
Marx for begynnere

Å studere politisk teori, for eksempel marxistiske klassikere, er helt nødvendig for folk som vil gjøre opprør og stri for et annet samfunn. Derfor lærer man aldri den slags i norsk skole, noe som fører til at mange synes det er vanskelig å sette seg inn i lange tekster av folk som Marx og Mao. Disse pedagogiske vanskene bør ikke få stå i veien for at radikale ungdommer tilegner seg revolusjonær kunnskap, derfor lages det studiesirkler og andre forenklinger av teoriene.

For en stund siden ramla «Marx for begynnere» ned i postkassa vår. Det finnes nok av mislykkete begynerbøker

om Marx (riktignok på engelsk), men de fleste gjør innholdet i Marx' gamle bind stort sett vanskeligere enn originalen allerede var. «Marx for begynnere» er skrevet av en person som kaller seg Rius, en berømt mexikansk tegneserieforfatter. Boka blei for første gang oversatt til norsk i 1981, og nå kommer et nytt opplag. Boka er spekka med tegninger, og teksten er lettlest og forståelig. På en relativt enkel og grei måte forklarer den alt fra dialektikk til historisk materialisme, og det er en liste over alle de vanskelige orda fra marxismen/filosofien bakerst i boka. En god start, i tillegg til Rød Ungdoms grunn-sirkel, sjølsagt.

Boka er gitt ut på Bracan forlag og koster 129,-. Hvis noen er interessert i å kjøpe den, kontakt RU-kontoret på tlf. 22 98 90 70.

Ivar Aasen

og striden for eit norsk skriftmål

1996 er "Ivar Aasen-året". Det er hundre år sidan Ivar Aasen, mannen som laga eit norsk alternativ til skriftspråket vi "arva" frå dansketida, døydde. Aasen var nasjonalist, han stridde for norsk sjølvstende, både frå unionen med Sverige og frå den danske overklassekulturen vi fekk gjennom å vera koloni i 400 år.

Nasjonalisme er i dag eit tema som mange meiner noko om, og Ja-pressa i Noreg meiner det er omlag det same som nazisme (dei kallar nazistane for nasjonalistar). Mange "byradikalarar" er samde med Ja-pressa i at nasjonalismen er ekkel og udemokratisk, og jamvel ein del Nei-folk ynskjer å gjera det heilt klårt at det i alle høve ikkje er på grunn av nasjonal sjølvråderett at dei er mot EU.

Vi i Rebell er ikkje samde i at nazistane skal få ta det norske flagget, og vi er ikkje samde i at folket i Noreg er tent med antinasjonalismen som blir spreidd frå både Ja-pressa, Regjeringa og ein del folk på "venstresida". Vi trur derimot at vi treng å læra meir om norsk venstretradisjon og strid for nasjonalt sjølvstende. I høve Aasen-året har vi bede **Magnus Bernhardsen**, bladstyrar i bladet til Norsk målungdom "EG", om å skriva om Ivar Aasen og norsk målstrid:

Statsråden: "Det er i år 100 år sidan den sjølv lærde bondesonen Ivar Andreas Aasen frå Ørsta avslutta sitt imponerende livsverk. Enno i dag står han som ein av dei mest ruvande i norsk andshistorie. Arbeidet hans både som målgranskar og målreisar er like aktuelt. Nynorsken er ein vital del av den norske skriftkulturen og Aasens vitenskaplege arbeid er eit mønster for skriftfesting av nye nasjonalspråk. Og mange av dikta hans er blitt folkelege både som song og lesnad.»

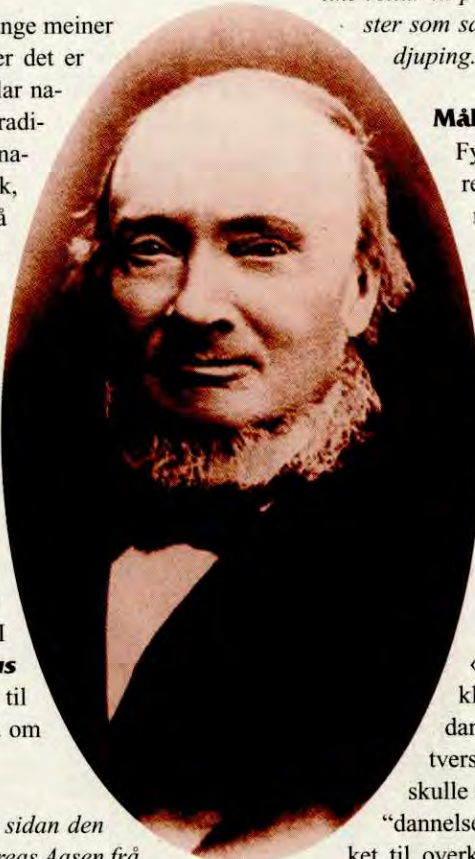
Slik helsa kulturminister Åse Kleveland Ivar Aasen-året. Alt er sant, ho lyg ikkje. Det er berre det at ho aldri fortel heile sanninga, ho kjem aldri inn på dei tinga som kan få fylgjer for den rådande tenkjinga her i landet. Me kommunistar må ta stilling i den norske målstriden. I dag er ikkje haldningane til nynorsk mellom radikalarar ålment annleis enn Åse Kleveland sine. Eg vil nytta helsinga hennar for å syna korleis krutet i arbeidet til Aasen vert dusja med vatn, so det ligg att som ei blaut masse. All strid og kamp er vekke, og difor kan «regjeringa aktivt støtta minneåret...fordi Aasen og målreisingstanken representerer noko av det beste i den politiske og kulturelle tradisjonen her i landet - nedbygging av sosiale skilnader, like rettar til politisk deltaking og ein intellektuell vokster som sameinar sunt folkevett og akademisk fordjuping.»

Målreising mot overklassekultur

Fyrst og fremst laga Aasen eit nytt mål, han reiste det nye, norske skriftmålet. Kvifor måtte han gjera det? Jau, av di me nytta dansk her i landet. I kampen for politisk sjølvstende frå Sverige og kulturelt sjølvstende frå Danmark, var reisinga av målet å det norske folket naudsynt. Nettopp av di det danske målet stod for overklassekulturen og var vanskeleg å nytta for folk flest, førte målreisinga med seg ei sosial reising, det var ikkje berre eit nasjonalt målspørsmål, det var òg eit klassespørsmål.

Det stod strid om korleis eit norsk mål skulle lagast. Nokre ville byggja på det «dannede talemål i byerne», altså overklasse-målet, språket til dei som freista tala dansk. Den lina førte til bokmålet, og var tvers i gjennom ei borgarleg line. Bokmålet skulle sikra det borgarlege, danskavla idealet for «dannelsen». Det skulle sikra det kulturelle overtaket til overklassa. Bokmål: - fasttømring av sosiale skilnader, nekting av like rettar til politisk deltaking.

Nynorsken vart bygd på målføra kring i landet. Sunt folkevit sa at eit norsk skriftmål sjølv sagt måtte byggjast på norsk talemål, og eit skriftmål som skulle høve for alle nordmenn laut byggjast på dei sams draga i alle målføra. Gjennom eit liv med akademisk fordjuping fekk Aasen sett opp det nye landsmålet,

målet for heile landet. Overklassedumskap sa at folkemålet berre var forkvakla dansk, upresist, gamaldags osb.

Statsråden: «Den norske tospråkssituasjonen er eit uttrykk for viktige drivkrefter i den norske samfunnsutviklinga, eit kjennemerke på vårt demokrati og ein skapande ressurs som mange utlendingar misunner oss.»

No tek Kleveland heilt av. Tenk over dette her. Gjennom 400 år vart det norske målet teke frå nordmenn. Me vart tvungne til å nytta dansk, og overklassa og svenskestyret held fram med tvangen. Fyrst i 1884 vart norsk rekna som eit jamstelt mål i Noreg. Kva er dei viktige drivkreftene attom tospråkstoda?

På (ny)norsksida har me hatt dei som mest konsekvent kjempa for norsk sjølvstende, dei som kjempa for folkekultur mot overklassekultur, dei som kjempa for bøndene, dei store folkerørslene.

På dansknorsk/bokmålsida har me hatt embetsstanden, borgarskapet, kultursnobbar.

Ei folkeleg og ei ufolkeleg side. No, kor er "kjennemerket på demokratiet vårt" som statsråden pratar om? At dei ufolkelege herskar? At nynorsken er lovleg? At me tillet litt motstand? Jau, slik kan ein god sosialdemokrat ordleggja seg, og kler samstundes det borgarlege demokratiet nake. Ho kunne òg ha sagt:

«Tariffoppgjera og hovudavtalen er uttrykk for viktige drivkrefter i den norske samfunnsutviklinga, eit kjennemerke på vårt demokrati og ein skapande ressurs som mange utlendingar misunner oss.» Okke som er det ikkje arbeidsfolk og folkeleg kultur som rår i Noreg.

Kommunistar må sjå på kva line som er rett, kva tener revolusjonen. Det er klårt at anten stør ein nynorsk, eller so stør ein bokmål. Anten dei eigedomsløyse, eller eigarane. Det er ikkje eit uttrykk for demokrati (folkestyre) at folket har tapt.

Bokmålet står i vegen!

Statsråden: «Som mindretalsspråk er nynorsken pressa av økonomiske krefter, av kunnskapsløyse og fordommar. Når det no har gått 100 år sidan språkreisaren Aasen døydde, så er det eit godt høve til å sjå på korleis det står til med den offentlege måljamstillinga og vilkåra for nynorsken elles.»

Nok ein gong fortel Kleveland oss noko som er sant, men som er rangt. Kven er det som pressar nynorsken? Kva kan pressa

nynorsken? BOKMÅLET! Det er bokmålsveldet som pressar nynorsk, som ikkje vil sleppa det fram, som tek frå folket det folket eig. Bokmål er målet til «dei økonomiske kreftene», bokmålsveldet formidlar kunnskap, bokmålskulturen styrkjer fordommar - difor vert nynorsken verande eit fleirtalsmål i mindretal. Det er noko ein kan bøta på. Ein kan krossa bokmålsveldet. Det krev noko meir enn å sjå på måljamstillinga og vilkåra til nynorsken. Som kulturminister er det ikkje reint få tiltak ein kan fatta.

Statsråden: «Vi snakkar i dag så mykje om at vi er blitt fleirkulturelle, og at vi altfor ofte ser på det berre som eit problem. Kanskje kunne vi bruke Aasen-året til å bli litt flinkare å dyrke nettopp mangfaldet i kulturen vår. Det er kanskje ein saman-

heng mellom vår framandfrykt og våre fordommar mot det framande, det andre, i vår eigen kultur? Kor viktig er tilgangen til eige språk for reell ytringsfridom og for å kunne fungere i ein fleirkulturell samanheng? Dette er brennbare tema i dagens internasjonale debatt, og det er problemstillingar som kastar eit ærerikt lys over Ivar Aasens minne.»

Ein gong til: me kan velja mellom undertrykkarkulturen eller folkekulturen, mellom norsk og unorsk. Den norske fleirkulturen er delt mellom ein kultur for folket og ein kultur mot folket. Innafor den norske staten finst au andre nasjonar; samar, kvenar, finnar og etniske grupper; innvandrar, sigøynarar. Desse er ikkje med på å gjera norsk kultur fleirkulturell, dei har sine egne kulturar.

Dersom venstresida ikkje leier striden for nasjonalt sjølvstende, får denne typen svin gjera nasjonalflagget til sitt.

Foto: Klassekampen

Revolusjonære anti-rasistar bør bita seg merke i kva Åse Kleveland seier om framandfrykt og det framande i vår eigen kultur. Rasismen tener til å sikra at kvite folk herskar, til å sikra at imperialistane kan halda fram. Det er kan hende økonomiske interesser attom fordommane mot nynorsk au. Spør deg sjølv: Kven tener på negervitsar og tåkelegging av historia? Kven tener på låttleggering av nynorsk og tåkelegging kring Ivar Aasen?

Kleveland stiller eit rart spørsmål til slutt, det om «tilgangen til eige språk». Kvifor er det forma ut som eit spørsmål? Det er jo opplagt at utan eit eige språk kan ein ikkje ytra seg, og ytringsfridomen vert verdiløus. Om ein ikkje får ha sitt eige språk, er ein då i ein «fleirkulturell samanheng»? Problemet til kulturministeren er at om ho svarar JA! beint fram, so er ho

nøydd til å kjempa for dialektar, nynorsk, samisk, kvensk/ finsk og morsmålsopplæring. Eigentleg so vil ho vel berre vera med i ein brennaktuell internasjonal debatt.

Ta standpunkt, skriv norsk!

So, Kleveland og borgarskapet og deira feiring av Aasen er avslørt. Dei vil skjula målstriden, døyva innhaldet i programmet til Aasen, dei nemner ikkje bokmålet som fienden til nynorsken. Kva skal ungkommunistane i Noreg gjera? Det er klart at det har vori to hovudliner i målstriden - den eine er Aasenlina. Nynorsk - altso målet som stammar frå *gammalnorsk* og *mellomnorsk* - er samnemnaren for alle norske talemål, og fortener nemninga *nynorsk*. Ettersom det byggjer på talemålet til folk flest er nynorsk den beste reiskapen for folket. Målrørsla finn ideala sine hjå den folkelege kulturen. Den andre lina er lina for å halda på dansken. Av di det vart eit umogleg prosjekt skulle dansken gjerast norsk på overklassegrunn. Soleis fekk me bokmål. Bokmålet står for framhaldet av danskemålet, med overklassa sin kultur som normgjevar.

Me kan sjå kva kommunistar bør stø. Arbeidarrørsla må ta stilling for nynorsk. Kva har so arbeidarrørsla gjort? Dei har stort sett klart seg på dansk, riksmål og bokmål. Thraneørsla var i gang før landsmålet var forma ut, men greidde seg bra på dansk. Fagorganiseringa byrja på dansk, Arbeidarpartiet vart skipa på dansk. Seinare fekk Arbeidarpartiet svært mykje å seia for målstoda. Det grunnleggjande ved sosialdemokratiet er jo opportuniste og klassesamarbeid. Det synte seg i målvegen au. Lina til Arbeidarpartiet vart å kjempa for å sameina bokmål og nynorsk til eit samnorsk. Det var òg sosialdemokratar som ivra for 1938-rettskrivinga som brigda nynorsken i bokmålslei. Arbeidarpartiet torde ikkje ta klart standpunkt mellom dei to linene.

Samnorsklinna vert enno hevda av radikalarar. Dei går inn for «radikalt bokmål» og «radikal nynorsk». Dei ser bort i frå kva slags språk nynorsk og bokmål er, dei leiter berre etter radikale skrivemåtar. Dei gjer som sosialdemokratane, torer ikkje ta eit standpunkt. I staden hevdar dei synsmåtane og kulturen til overklassa. Difor skriv folk i Rebell «nei-dronningen» og «køa» i same teksten. Nokre ord/ting er «finare enn andre», dronningen er eit høgvyrdd ord som skrivast som hankjønn, køa er eit daglegdags ord og kan difor få den folkelege ho-kjønnsforma. Slike vurderingar ligg i bokmålet. Ein godtek dei ved å skriva målet.

I år kan radikalarar heidra Aasen ved å ta standpunkt - for nynorsk og dialektar, mot bokmål og overklasseosiolekt.

Ei nasjonal venstreside

Aasen og målstriden - årstal

1813: Ivar Andreas Aasen vart fødd i Hovdebygda i Ørsta på Sunnmøre. Mora døyde då han var 3 år, faren då han var 13. I bygda var det berre ti skuledagar i året.

1814: Noreg fekk eigen grunnlov.

1831-33: 18 år gamal vart Ivar Aasen omgangskulelærar i bygda si.

1833-35: Lærar i Herøy på Ytre Sunnmøre. Prosten ville hjelpe Ivar Aasen vidare i skulevegen, men Aasen ville ikkje ta imot slik hjelp, av di han heller ville sjå kor langt han kunne koma med studie på eiga hand, utan å gå på skule.

1835-42: Huslærar på Solnor.

1836: 22 år gamal skreiv Ivar Aasen "Om vort skriftsprog". Der tok han til motmæle mot både Wergeland og P. A. Munch, som var dei store autoritetane i ordskiftet om vilkåra for eit norsk språk. I dette stutte skriftstykket formulerer han kvifor Noreg treng eit norsk skriftmål, og korleis ein skal få til noko slikt. Aasen meinte at eit norsk skriftmål måtte byggja på hovuddraga i alle dialektane, og at ein måtte samla inn ord og grammatikk frå dialektane.

1842-50: Innsamlingar: Ivar Aasen reiste samanhengande i omlag 8 år, sidan om sumrane. Han var i omlag 250 av dei kommunane som finst i dag. Han reiste frå Lindesnes i sør til Tromsø i Nord.

1848: Gav ut "Det norske Folkesprogs Grammatik"

1850: Gav ut "Ordbok over det norske Folkesprog"

1853: Gav ut "Prover af Landsmaalet" ("Landsmål" = nynorsk)

1855: Gav ut det fyrste skodespelet på landsmål, "Ervingen"

1858: "Dølen", fyrste tidsskriftet på landsmål, vart starta av Aasmund O. Vinje.

1868: "Vestmannalaget" og "Det norske samlaget" vart skipa. Desse var dei fyrste mållaga som arbeidde på landsbasis.

1885: Stortinget vedtok at landsmålet skulle vera jamstelt med "Det almindelige Bogsprog" (norsk-dansk, eller bokmål).

1890: Landsmålet vart lov å bruka i skulen.

1896: Ivar Andreas Aasen døydde 23. september

1905: Noreg vart fritt frå unionen med Sverige

1906: Mållaga samla seg i Noregs Mållag.

Kom på Rød Ungdoms sommerleir

Den desidert feteste sommeropplevelsen er det Rød Ungdom som tilbyr. Sommerleiren er din sjanse til å være sammen med et par hundre radikale og revolusjonære jenter og gutter 8 dager til ende! Politisk skoling, politiske diskusjoner, politisk teater, sport, kultur, leiravis, bading og sol - vi gir deg alt!

I år er ett av hovedtemaene for leiren Det norske klassesamfunnet og hvilken rolle *Staten* spiller. Hvorfor er Staten en klassesstat? Er ikke Staten til for fellesskapets beste? I tillegg vil vi diskutere kampen mot rasismen og fascismen, særegen jenteorganisering, det nasjonale spørsmålet og mye annet. Dessuten kan du diskutere akkurat det DU vil, sammen med likesinnede hver kveld, hele leiren.

Hvor: Håøya, utafor Drøbak

Når: 19.-26. juli

Pris: 850 kr (inkl. MAT)

For å melde deg på eller be om mer informasjon,
Ring 2298 9070 Faks 2298 9055
Skriv til rv@sn.no eller Osterhausgt 27, 0183 Oslo

Pinseleir - Trøndelag og Østlandet

Østlandet:

Hvem tjener på rasismen?

Om Festung Europa, Regjeringa, parallellen til Europa på 30-tallet. Om rasismens røtter og hvem som er tjent med rasismen i dag. Foredrag og diskusjoner som skal sette oss i bedre stand til å bekjempe all slags rasisme og fascisme.

Dessuten: Teaterverksted, hærverksted, sangverksted og minibøllekurs.

Pinsehelga er 24.-27 mai (lør-man). Leiren koster 250 kr, inkludert mat og overnatting.

Kontakt Oslo Rød Ungdom, Osterhausgt. 27, 0183 Oslo
Telefon: 22989070 Faks:2298 9055

Trøndelag:

Kommunisme på norsk

- ♦ Historia til den kommunistiske rørsle i Noreg
- ♦ Kvinnekamp og klassekamp
- ♦ Strategi for kvinnekampen
- ♦ Nasjonalisme - frigjering eller undertrykkjing?
- ♦ Norsk imperialism
- ♦ Kulturverkstad, abortseminar, dagskampverkstad

24.-26 mai, i Trondheim

Leiren koster 150 kr inkludert overnatting og mat.
Skriv til Trøndelag Raud Ungdom, boks 4443 Hospitalsløkkan, 7002 Trondheim. Ring 73512371/73525770

STØTTEKOMITEEN Kurdernes Venner

Konto nr 0826 0859 251
Postboks 4443 Hospitalsløkkan
7002 Trondheim

Støttekomiteen trenger deg!

Bli med på å få i gang kampanje for turistboikott av Tyrkia!

Bli med og fortell norske ungdommer hva som skjer i Kurdistan og hvem Norge selger våpen til!

Støtt kurdernes kamp! Leve Kurdistan!

Vi fins hittil i Oslo, Bergen, Trondheim og Stavanger. Sett in kontingent 50kr på kontonr til venstre. Ring Espen på 73512371

Vur gerilla vur! Kurdistan, kur!

Kjemp, gerilla, kjemp! Bygg et Kurdistan!

Boikott Tyrkia!

Leve Kurdistan!

RØD UNGDOM